

Cái Hôn Của Tử Thần III

Contents

Cái Hôn Của Tử Thần III	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	18
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	27
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	46

Cái Hôn Của Tử Thần III

Giới thiệu

Nguyên tác: Cái Hôn Của Tử Thần I (A Kiss Before Dying)Tác giả: Ira LevinDịch giả: Vĩnh KhôiBỘ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-hon-cua-tu-than-iii>

1. Chương 1

Một năm sau, khi Dorothy theo Ellen làm cổ động viên cho những trận đấu bóng và bắt đầu có những buổi hẹn hò, trao đổi những nụ hôn với bạn trai, Marion vẫn sống thui thủi trong tòa nhà rộng lớn với ông bố.

Nhưng hai cha con sống như hình với bóng, thâm lặng đi bên nhau. Dù ông bố phản đối quyết liệt, Marion vẫn quyết định ra ở riêng.

Nàng đến thuê một căn nhà có hai phòng ở tầng trên của một gia đình khá giả ở khu đông. Nàng sửa soạn, trang trí căn phòng rất cẩn thận. Bởi vì hai phòng quá nhỏ, không rộng lớn như nhà ông bố, nàng không thể mang hết đồ dùng đi theo. Do đó Marion phải cân nhắc, chọn lựa kỹ lưỡng những vật gì nàng thích nhất, có ý nghĩa với nàng nhất. Việc này phải làm một cách chính xác mới được. Nhưng khi treo những bức tranh lên, khi sắp xếp sách lên giá sách, nàng mới thấy nàng trình bày không phải cho cảm quan của mình mà cho thị hiếu, ý thích của bất cứ ai tình cờ đến viếng thăm nàng, dù người khách đó là nam hay nữ. Mỗi đồ vật đều phản ánh tâm tư, tình cảm của nàng, từ cái gạt tàn thuốc đến tranh ảnh, đĩa nhạc, sách, mỗi đồ dùng đều được nàng chọn lựa tỉ mỉ. Với nàng, sách là một vật phản ánh rõ nét nhất bản chất của người đọc, do đó nàng đã đầu tư nhiều thời gian trong việc chọn sách. Có thể nói căn phòng của nàng là một thư viện thu nhỏ lại, một phòng triển lãm bỏ túi. Tranh của Charles Demuth, nhạc của Brahms, Grieg, Rachmanioff, và Stravinski..., sách của Proust... (*) Tuy nhiên, nhìn chung sự bày biện ấy càng cho thấy nỗi lẻ loi cô độc của nàng. Nếu là một họa sĩ, hẳn Marion có thể phác họa chân dung của mình một cách chính xác. Vì qua sự trình bày trong phòng, một ngày nào đó sẽ có một người khách đọc được, đoán được những tâm tư tình cảm thâm kín của nàng, phát hiện ra con người sâu lắng của nàng và sẽ thấy thật khó giao cảm với nàng.

Những công việc quan trọng trong tuần của nàng là vào tối thứ tư nàng dùng cơm tối với ông bố, ngày thứ bảy dọn dẹp, lau chùi căn phòng. Việc đầu tiên là vì bốn phận, việc thứ hai là vì yêu thích lao động. Nàng đánh bóng và chùi sạch kính, thổi bụi, xếp đặt lại đồ dùng một cách cẩn thận đến ngạc nhiên.

Nàng vẫn có khách đấy chứ. Đó là hai cô em gái, Ellen và Dorothy, mỗi dịp nghỉ hè đều về thăm nàng và đôi lúc cả hai người đều thấy ganh tị với chị, vì quả thật Marion là một phụ nữ khéo léo, đảm đang. Ông bố cũng đến thăm và khi lên hết cầu thang thì ông mệt lử, ngao ngán nhìn căn phòng ngủ tù túng và cái bếp chật hẹp. Thỉnh thoảng một vài cô bạn gái ở cơ quan đến chơi, đánh bài, khiến cho căn phòng ồn ào náo nhiệt cả lên, ta có cảm tưởng nơi đây đang diễn ra một cách gay gắt. Một lần có chàng thanh niên thông minh, đẹp trai, học ngành tư pháp đến thăm nàng, nhưng đôi mắt anh ta cứ chăm chăm nhìn chiếc divăng trong phòng.

Khi Dorothy tự tử, Marion về ở với bố được hai tuần. Khi Ellen chết, nàng về ở hơn một tháng. Nhưng không vì thế mà hai bố con gần gũi nhau thêm dù cả hai người đã cố tìm cách. Đến cuối tháng, ông bố, chưa bao giờ cảm thấy lúng túng và khó khăn đến thế, đề nghị Marion dọn về ở với ông. Marion từ chối. Ý nghĩ phải rời khỏi căn nhà đang thuê là điều nàng không hề nghĩ đến, như thể nàng đã tự nhốt kín mình ở nơi đó vậy. Tuy nhiên sau thời gian ấy, nàng thường về ăn tối với ông bố mỗi tuần và lần thay vì một lần như trước kia.

Cứ vào những ngày thứ bảy, nàng chùi nhà, và mỗi tháng một lần nàng lại mở tất cả các quyển sách ra để bìa khỏi rít lại.

Vào khoảng tháng chín, một buổi sáng thứ bảy, chuông điện thoại vang lên. Marion lúc đó đang quỳ gối khom người chùi mặt dưới chiếc bàn lót kính, ngược nhìn về phía điện thoại hy vọng người ta gọi nhầm số. Chuông điện thoại lại reo. Miễn cưỡng, Marion đứng dậy đi về phía điện thoại, tay vẫn cầm giẻ lau nhà.

- Alô. Ai gọi đó? – Giọng nàng hơi hột.

- Có phải cô Kingship không ạ? – Giọng xa lạ của một người đàn ông,

- Vâng, chính tôi.

- Cô không biết tôi. Tôi là bạn của Ellen – Bỗng nhiên nàng cảm thấy lúng túng – “Bạn Ellen, một người đẹp trai, ăn nói hoạt bát... nhưng bên trong là một người trầm buồn, âu sầu...” – Marion nhớ lại những gì Ellen đã kể cho nàng nghe. Tuy nhiên Marion chẳng bận tâm đến. Nàng trở lại bình thường...

- Tôi là... - Giọng người đó tiếp tục – Burton Corliss... Bud Corliss.

- Ô, vâng vâng, tôi có nghe Ellen nói về anh... - “Em rất yêu anh ấy”, Ellen nhắc mãi đến điều đó khi đến thăm Marion lần cuối cùng, “Anh ấy cũng yêu em lắm”. Marion mừng cho em, nhưng đêm về, lòng nàng thấy buồn buồn thế nào ấy.

- Tôi có thể gặp cô được không? – Hấn nói – Tôi có một vài vật Ellen để lại. Trong số đó có quyển sách Ellen đã cho tôi mượn trước khi nàng đi Blue River. Tôi nghĩ là cô muốn lấy lại quyển sách đó.

“Thứ sách ba ba xu chứ gì?” Marion nghĩ thầm nhưng rồi tự trách tính nhỏ nhút ấy của mình, nàng vội nói:

- Ồ cảm ơn. Thế thì tốt quá.

Đầu dây bên kia im lặng một chốc, rồi giọng người ấy lại vang lên.

- Tôi sẽ đem lại ngay. Tôi ở cùng ven đô gần đây.

- Ồ không không, tôi phải đi bây giờ! – Nàng nói nhanh.

- Thôi mai vậy.

- Ngày mai tôi cũng không có ở nhà đâu – Nàng thấy hổ thẹn vì đã nói dối, vì chẳng muốn hấn có mặt trong căn phòng này. “Có thể hấn không đến nổi nào”, Marion nghĩ – Hấn đã yêu Ellen và giờ đây Ellen đã chết, hấn muốn trả lại những gì của Ellen. Chẳng có gì phải ngại, nghĩ thế nên nàng nói:

- Chiều nay ta gặp nhau ở đâu đây cũng được.

- Vậy thì hay quá – Hấn đáp.

- Tôi sẽ đến đại lộ Năm.

- Ta sẽ gặp nhau trước tượng đồng ngay trung tâm Pockefeller, chỗ mà ngày xưa Atlas đã dựng lên thế giới.

- Vâng, tôi sẽ đến đó.

- Vào lúc ba giờ được không?

- Được. Cảm ơn anh đã gọi điện.

- Có gì đâu – Hấn nói – Chào Marion nhé! – Im lặng – Tôi gọi thế được chứ? Ellen hay kể về Marion lắm.

- Cũng chẳng sao – Marion lại bối rối, không biết nên gọi hấn là Bud hay là cậu Corliss – Xin chào.

- Chào Marion – Hấn đáp lại.

Nàng gác máy, đứng nhìn máy điện thoại một lúc, rồi quay lại bàn tiếp tục lau chùi. Chưa bao giờ nàng nôn nóng đến thế bởi vì trọn buổi chiều nay xem như không làm gì được rồi.

Ghi chú:

(*) Johannes Brahms: (1833 – 1897) nhạc sĩ người Đức.

Edward Grieg: (1843 – 1907) nhạc sĩ người Na Uy.

Rachmaninoff: (1873 – 1943) nhạc sĩ người Nga.

Proust: (1871 – 1922) nhà văn người Pháp (ND).

Stranvinski: nhạc sĩ người Nga.

2. Chương 2

Marion từ phía bắc đang đi đến. Hấn nhận ra nàng khi nàng còn cách hấn một trăm thước. Nàng cao lớn, hơi gầy, trang phục giống như các phụ nữ khác quanh nàng. Bộ áo quần nâu, khăn quàng cổ màu vàng, vai đeo xách tay lủng lẳng, trông nàng có vẻ ngượng nghịu như thể có ai đang ngắm nghía, đánh giá nàng. Tóc nâu, đôi mắt to cũng màu nâu giống như đôi mắt của Dorothy, nhưng khôn mặt lớn, gò má hơi cao nên trông nàng đẹp hơn hai cô em gái. Khi đến gần, nàng mới nhìn thấy hấn. Nàng tiến lại, miệng mỉm cười

ngại ngần như thăm hỏi và cảm thấy lúng túng trước cái nhìn soi mói của hắn. Hắn để ý thấy sáp môi của nàng màu hồng nhạt, hắn vẫn nghĩ đó là biểu hiện bản chất e thẹn của tuổi mới trưởng thành.

- Marion?

- Vâng – Nàng ngại ngần đưa tay ra – Chào anh- Nàng nói, mỉm cười nhìn xuống. Bàn tay có những ngón tay thon dài, lạnh lạnh.

- Chào Marion – Hắn nói – Mong được gặp cô quá.

Nàng và hắn vào một quán giải khát gần góc đại lộ.

- Tôi không thể ở lâu được – Marion nói, ngồi thẳng người nơi mép ghế, hai tay nắm chặt ly nước ngọt.

- Những người đàn bà đẹp luôn luôn chạy đi đâu vậy? – Hắn cười gạn hỏi, nhưng ngay tức khắc hắn nhận thấy thân mật như thế là sai lầm. Nàng cười, vẻ khó chịu. Hắn bắn khoả nhìn Marion, đợi cho câu nói của hắn lắng xuống, rồi hỏi – Cô làm ở chi nhánh quảng cáo phải không?

- Vâng – Nàng trả lời – Anh vẫn theo học ở Caldwell?

- Không.

- Sao Ellen nói anh còn một năm nữa?

- Đúng thế nhưng tôi phải thôi học. – Hắn uống một hớp rượu ngọt – Bỏ tôi mất. Tôi không muốn mà tôi phải làm lụng nữa.

- Ồ xin lỗi anh...

- Có lẽ năm đến tôi mới thi ra trường. Hoặc đi học lớp đêm. Cô học đại học nào?

- Đại học Columbia. Anh ở New York đến?

- Không, ở Massachusetts.

Cứ mỗi lần hắn cố bắt chuyện về đời tư nàng thì nàng lại hướng câu chuyện về chính hắn, về thời tiết, hoặc về điều gì đấy.

Cuối cùng nàng hỏi:

- Quyển sách đâu?

- Có đây, Dinner at Antoine's (Bữa cơm tối tại gia đình Antoine), Ellen muốn đọc quyển này. Nàng có ghi chú cảm nghĩ của mình nơi tờ giấy rời, tôi nghĩ là Marion sẽ thích thú lắm. – Hắn trao cái gói cho Marion – Riêng tôi – Hắn nói tiếp – quyển sách đó không có ý nghĩa gì lắm.

Marion đứng lên.

- Tôi phải đi đây. Xin lỗi anh.

- Nhưng cô chưa uống hết ly nước kia mà.

- Rất tiếc – Nàng nói nhanh, nhìn xuống cái gói đang cầm ở tay – Tôi có hẹn về công việc. Không thể trễ được.

- Tuy nhiên... - Hắn đứng dậy.

- Xin lỗi – Nàng nhìn hắn, lúng túng.

Hắn để tiền lên bàn. Họ đi trở lại đại lộ. Đến góc đường, nàng đưa tay ra bắt. Bàn tay vẫn lạnh ngắt.

- Rất hân hạnh được gặp anh. Cám ơn anh đã đãi tôi uống và cám ơn về quyển sách. Thành thật... - Nàng quay đi, nhập vào đám đông.

Lạc lõng, hắn đứng đó một chốc, rồi mím môi rào bước đi theo, cách nàng một khoảng khá xa. Nàng đi ngược lên đường 49, băng qua đại lộ, thẳng hướng về phía đông. Hắn biết nàng đi đâu rồi. Hắn nhớ lại địa

chỉ ghi trên cuốn danh bạ. Marion băng qua công viên, bước vào ngôi nhà nàng ở. Hấn đứng ở góc đường, nhìn theo cho đến khi nàng bước hẳn vào trong nhà.

“Hẹn công việc” – Hấn lẩm bẩm. Hấn đứng đợi một lúc. Hấn cũng chẳng hiểu hấn đợi cái gì nữa, rồi chậm chậm quay trở lại đại lộ Năm.

3. Chương 3

Có hai người đang ngắm những tác phẩm điêu khắc của Lehmbruck nhưng khi Marion bước vào, họ đi ngay để một mình nàng với hình khối lạnh lùng của hai bức tượng, một nam một nữ, tượng nam đứng, tượng nữ quỳ gối, thân hình đôi nam nữ thon dài toát ra một vẻ đẹp man mác buồn. Cái nét mong manh đó khiến cho bức tượng như thoát khỏi cuộc sống, mông lung trông giống như một tác phẩm tôn giáo đến nỗi Marion có thể nhìn ngắm mãi mà không một ý nghĩ xấu xa nào gợn lên trong tâm hồn như những lần nàng ngắm nhìn những bức tranh, bức tượng khỏa thân khác. Nàng đi quanh tượng điêu khắc người trai trẻ trung ấy.

- Xin chào! – Một giọng nói đầy vẻ ngạc nhiên và thích thú vang lên phía sau lưng nàng.

“Ai chào mình thế – Nàng nghĩ – Vì có ai ở đây ngoài mình ra đâu”. Nàng quay người lại.

Bud Corliss đang đứng ở cửa ra vào.

- Chào anh – Marion cười bối rối.

- Thế giới nhỏ thật – Hấn nói rồi đến gần nàng – Tôi đi ngay sau lưng cô ở tầng dưới, nhưng không dám chắc là cô. Mạnh khỏe chứ?

- Cảm ơn anh, rất khỏe – Một thoáng im lặng ngượng ngùng – Còn anh thế nào? – Nàng hỏi.

- Mạnh như trâu, cảm ơn Marion.

Cả hai quay lại bức tượng. “Tại sao trông mình có vẻ lố bịch, lúng túng thế? Có phải vì hấn đẹp trai? Vì hấn là người yêu của Ellen, đã từng đi xem bóng đá, hôn nhau và làm tình?”.

- Cô thường đến đây chứ? – Hấn hỏi.

- Vâng.

- Tôi cũng thường đến đây.

Bức tượng bây giờ khiến nàng ngượng ngùng vì có Bud Corliss đứng bên cạnh. Nàng đi về phía người nữ đang quỳ. Hấn theo sát bên nàng.

- Hôm đó cô đến đúng hẹn chứ?

- Vâng, đúng hẹn – Nàng trả lời. “Cái gì đưa đẩy hấn đến đây? Người ta có thể nghĩ hấn đang dong chơi với Ellen ngày nào đó trong công viên”.

Cả hai nhìn bức tượng. Lát sau hấn nói:

- Thú thật, khi ở dưới lầu, tôi không ngờ lại là cô.

- Tại sao?

- Ellen không phải là người yêu thích chốn này.

- Có phải chị em thì phải luôn luôn giống nhau đâu!

- Đúng, tôi cũng nghĩ thế – Hấn bắt đầu đi vòng quanh bức tượng – Phòng Nghệ thuật ở Caldwell là một viện bảo tàng rất nhỏ – Hấn nói – Hầu hết là những tác phẩm được phục chế lại và những bản mô phỏng. Đôi ba lần, tôi có kéo Ellen đến đây. Tôi có ý muốn Ellen cảm thụ thêm về Nghệ thuật – Hấn lắc đầu tỏ vẻ bất lực – Nhưng không gặp may lắm!

- Ellen không để tâm đến nghệ thuật lắm.

- Vâng, quả thế. Thật buồn cười khi ta muốn người khác cũng có cùng sở thích như ta.

Marion nhìn hần đứng phía bên kia bức tượng.

- Có một lần tôi đưa Ellen và Dorothy đến đây, Dorothy là em út của tôi...

- Tôi biết...

- Tôi đưa chúng đến đây khi chúng mới lên mười. Trông hai đứa có vẻ không thích thú lắm. Tôi nghĩ có lẽ chúng còn nhỏ quá, chưa biết thưởng thức.

- Tôi không rõ – Hần nói, rồi vòng đến bên nàng – Vào tuổi đó, gái như ở thành phố tôi sống cũng có một viện bảo tàng như thế này... Cô đến đây lúc mười hai hay mười ba tuổi?

- Vào độ tuổi ấy.

- Lúc đó cô hiểu chứ? – Hần nói, nụ cười của hần như muốn nói rằng trong nhóm người hần quen biết không thể nào có tên Dorothy và Ellen được.

Đôi vợ chồng nào đó và hai đứa con đang cười như nắc nẻ đi vào phòng.

- Ta đi thôi – Hần đề nghị, vẫn đứng sát bên Marion.

- Tôi...

- Hôm nay chủ nhật – Hần nói – Chẳng có hẹn hò công việc gì cả, phải không Marion? – Hần nhìn nàng, cười, nụ cười thật duyên dáng, hiền lành, thoải mái – Tôi lẻ loi, cô cũng một thân một mình. – Hần nhẹ nắm lấy khuỷu tay nàng – Nào ta đi – Hần nói, nụ cười đầy vẻ thuyết phục.

Cả hai đi hết tầng ba, xuống nửa tầng hai, vừa đi vừa phê bình, nhận xét những tác phẩm. Họ cùng xuống tầng dưới, đi ngang qua những chiếc xe cũ kỹ lỗi thời ở giữa phòng và ra cửa kính đi vào ngôi vườn phía sau viện bảo tàng. Họ đi chậm chậm từ tượng này sang khác, dừng lại trước mỗi bức tượng. Họ đến bức tượng người đàn bà của Maillol, bức tượng toàn thân, mạnh bạo. – Người cuối cùng của loài có vú – Hần nói, Marion cười:

- Tôi có thể nói với anh điều này. Tôi luôn thấy ngượng ngùng khi nhìn bức tượng như thế này.

- Nó cũng làm tôi ngượng chín cả người đấy – Hần mỉm cười – Không phải khóa thân, nhưng lỏa lồ.

Cả hai bật cười lớn.

Sau khi đã xem xong những bức tượng, họ ngồi xuống chiếc ghế ở sau vườn và châm thuốc hút.

- Anh và Ellen gắn bó với nhau lắm phải không?

- Chưa đúng lắm.

- Tôi nghĩ...

- Chưa chính thức, tôi muốn nói thế. Dẫu sao gắn bó ở trường cũng khác gắn bó ở ngoài đời.

Marion hút thuốc, không nói gì,

- Chúng tôi có nhiều cái chung với nhau nhưng đó chỉ là bề ngoài: học cùng lớp, cùng quen một số bạn bè, cùng quan tâm đến những gì liên quan đến đại học Caldwell. Tuy đã một thời tôi và Ellen sống với nhau ở trường đại học, nhưng tôi không nghĩ là... chúng tôi sẽ cưới nhau – Hần nhìn chăm chăm điều thuốc trên tay hần – Tôi rất thích Ellen. Tôi mến nàng hơn bất cứ cô gái nào tôi đã từng quen biết. Tôi vô cùng khổ tâm khi Ellen chết. Nhưng... tôi không biết... nàng không phải là người sâu sắc – Hần ngừng – Tôi mong sẽ không làm cô phật lòng.

Marion lắc đầu, nhìn hần.

- Mọi chuyện giống như câu chuyện về viện bảo tàng vậy. Tôi nghĩ ít ra cũng có thể khiến Ellen quan tâm đến những nghệ sĩ bình thường, chẳng hạn như Hopper hay Wood. Nhưng không thành công! Ellen chẳng

bận tâm đến cái gì cả. Đến sách, chính trị cũng thế. Bất cứ điều gì có vẻ nghiêm túc nàng đều không thích. Nàng luôn luôn muốn làm một điều gì đó.

- Ellen có một cuộc sống riêng biệt trong gia đình. Có lẽ Ellen muốn xây dựng cuộc sống như thế.

- Đúng. Hơn nữa nàng nhỏ hơn tôi đến bốn tuổi – Hẳn đập tắt điếu thuốc – Dầu sao Ellen vẫn là cô gái tuyệt vời nhất mà tôi biết được.

Không gian trầm xuống, không một tiếng động.

- Ta không bao giờ tìm thấy những gì mà ta đã bỏ công sức ra làm – Hẳn nói một cách bi quan.

- Đâu phải dễ dàng...

Họ ngồi, không nói năng gì với nhau một lúc. Sau đó họ lại tiếp tục chuyện trò về những việc lý thú để làm ở New York, về viện bảo tàng, về cuộc triển lãm của Matiss (2) sắp đến.

- Cô biết tôi thích nghệ sĩ nào không? – Hẳn hỏi.

- Ai thế?

- Tôi không biết cô có quen thuộc những tác phẩm của ông ta không. Đó là nghệ sĩ Chales Demuth.

Ghi chú:

(1) Girl Washing Her Hair: điêu khắc của Maillol (1861- 1944). Bird in space: điêu khắc của Brancusi (ND).

(2) Matiss(1882 – 1942) Họa sĩ người Mỹ.

4. Chương 4

- Con thường gặp cậu ta phải không? – Ông hỏi làm như không có gì quan trọng lắm.

Cẩn thận, Marion đặt ly cà phê xuống cái đĩa màu xanh kẻ vàng, nhìn bố, nhìn khuôn mặt đỏ au hiền lành và đôi mắt nhấp nhóa vì ánh đèn phản chiếu sau kính mắt của ông.

- Gặp Bud, hả ba? – Nàng hỏi, dù biết bố muốn hỏi đến hẳn. Leo Kingship gật đầu.

- Vâng, con hay gặp anh ấy – Nàng nói thẳng thắn và ngừng lại một thoáng rồi nói tiếp – Tối nay anh ấy đến thăm con, khoảng mười lăm phút nữa...

Nàng nhìn xem bố có phản ứng gì không, vừa hy vọng sẽ không có cuộc tranh luận nào xảy ra, bởi vì nó sẽ làm vẩn đục cả buổi tối nay, nhưng cũng hy vọng sẽ có một cuộc tranh luận như thế, để xem sức mạnh ở Bud có thể thuyết phục được bố không.

- Nghề nghiệp của cậu ta? – Ông bố bỏ ly sữa xuống, hỏi – Hướng đi ra sao?

Sau một giây im lặng, Marion trả lời:

- Anh ấy đang học ở trường bồi dưỡng nghiệp vụ – Nàng ngừng lại – Vài tháng nữa anh ấy sẽ ở trong ban giám đốc. Ba hỏi làm gì vậy? – Nàng khẽ mỉm cười.

Leo Kingship xoay xoay cái ly. Ành mắt ông lúng túng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Marion.

- Con đã dẫn cậu ta đến ăn cơm tối, một việc chưa bao giờ con làm như thế trước đây, phải không Marion? Ba không có quyền hỏi như vậy à?

- Anh ấy đang ở trọ. Khi không ăn cơm tối với con thì anh ấy ăn một mình. Do đó, một tối kia con đã mời anh ấy đi ăn.

- Những tối con không ăn ở đây, con đi ăn với cậu ta?

- Dạ, hầu như thế. Tại sao hai đứa con cứ phải thui thủi ăn một mình mãi, trong khi cơ quan tụi con cách nhau có năm dãy nhà – Nàng tự hỏi tại sao mình có vẻ lẩn trốn như thế khi có gì sai quấy đâu – Tụi con ăn chung với nhau vì thấy ăn như thế thật vui – Nàng nói dứt khoát – Tụi con yêu nhau.

- Vậy thì ba có quyền đặt câu hỏi phải không? – Ông nói, giọng trầm tĩnh.

- Anh ấy là người con yêu, không phải là người xin vào làm việc cho công ty Kingship Copper.

- Marion...

Nàng lấy điều thuốc trong hộp bằng bạc và châm thuốc hút.

- Ba không thích anh ấy, phải không ba?

- Ba không nói thế!

- Bởi vì anh ấy nghèo – Giọng nàng chua cay.

- Không phải vậy, con à. Con biết rõ điều ấy.

Một thoáng im lặng.

- Thôi được – Ông nói – Cậu ta nghèo. Cậu ta đã đau khổ phải nói điều đó đến ba lần và cậu ta lải nhải mãi về người đàn bà – mẹ cậu ta – phải may vá thuê.

- Có gì là xấu, nếu mẹ anh ấy phải đi may vá thuê hả ba?

- Không, không có gì xấu cả. Cậu ta nói điều đó một cách bình thường thôi. Con có biết cậu ta làm ba liên tưởng đến ai không? Đến một người ở câu lạc bộ, chân bị tật, đi hơi khập khiễng. Mỗi khi bọn ba đánh “gôn”, ông ta thường hay nói: “Các vị đi trước lão đi, lạo thọt đi sau vậy”. Thế là mọi người đi hết sức chậm và nếu muốn đánh bại ông ta thì mọi người đều ao ước tại sao ông ta không có thêm cái gót chân vào.

- Con nghĩ sự so sánh ấy chẳng đúng chút nào – Marion nói, rồi đứng lên khỏi bàn, đi về phía phòng khách, mặc cho bố vuốt mái tóc bạc một cách thất vọng.

Cửa sổ phòng khách nhìn ra con sông phía đông. Marion đứng ở cửa sổ, một tay nắm bức màn cửa. Nàng nghe tiếng chân người bố đi vào phòng phía sau lưng nàng.

- Marion à, con hãy tin ba. Ba chỉ mong con được hạnh phúc – Ông nói một cách khó nhọc – Ba biết chưa lúc nào ba lại quan tâm đến như thế, mặc dù sau cái chết của Dorothy và Ellen, ba vẫn chưa làm gì tốt hơn cả.

- Con biết – Marion miễn cưỡng chấp nhận. Ngón tay nàng nhịp nhịp trên bức màn cửa sổ – Nhưng thực tế con đã gần hai mươi lăm tuổi rồi... một phụ nữ đang trưởng thành. Ba không thể đối xử với con như vậy...

- Ba chỉ mong con chớ hấp tấp quyết định một việc gì đấy thôi, Marion à.

- Ba đừng lo – Nàng ôn tồn nói.

- Ba chỉ mong có thế.

Marion nhìn trừng trừng ra ngoài cửa sổ.

- Tại sao ba không ưa anh ấy?

- Ba không thích cậu ta. Ba cũng chẳng rõ, ba...

- Có phải ba sợ con sẽ bỏ ba một mình? – Nàng hỏi một cách chậm rãi như thể ý tưởng đó vừa mới hiện ra trong đầu nàng.

- Con luôn luôn sống cách xa ba, phải không? Vì con sống ở căn nhà kia!

Nàng quay lưng lại cửa sổ, nhìn bố đang đứng phía bên kia.

- Ba biết đấy, con rất mang ơn Bud. Con sẽ kể cho ba nghe. Con chẳng muốn đưa anh ấy về đây ăn cơm đâu. Khi con gợi ý đó, con đã ân hận. Nhưng Bud nâng nấc hỏi thúc con mãi: “Đó là bố của em, chớ ai xa lạ đâu” – Anh ấy nói thế, “Em phải nghĩ đến tình cảm của bố chứ”. Ba thấy đó, tình cảm gia đình trong

anh rất mạnh, con đâu được thế. Vì vậy ba phải biết ơn Bud, chứ không nên thù địch anh ấy. Bởi vì Bud có làm gì chẳng nữa cũng là để bố con mình gần gũi nhau thêm, ba à – Nàng quay lại nhìn ra cửa sổ.

- Thôi được – Leo Kingship nói – Có thể cậu ta là một người tuyệt vời. Ba chỉ muốn xem con có làm lẫn gì không?

- Ba nói gì thế? – Nàng quay phắt lại nhìn bố, toàn thân như tê dại.

- Ba không muốn con làm lỡ, thế thôi – Ông ngần ngại nói.

- Ba còn hỏi gì về anh ấy nữa không? Hay sẽ hỏi những người khác? Ba đã cho ai đi điều tra về anh ấy chưa?

- Không.

- Giống như ba đã xử sự với Ellen?

- Lúc đó Ellen mới mười bảy tuổi. Và ba đúng phải không? Thắng đó có gì tốt không?

- Con bây giờ đã hai mươi tuổi và con biết con muốn gì. Nếu cho người đi điều tra Bud...

- Ba không hề có ý nghĩa đó!

Aùnh mắt Marion nhìn sững người bố.

- Con yêu Bud – Nàng nói, giọng chắc nịch – Con yêu anh ấy vô cùng. Ba có biết điều ấy có ý nghĩa như thế nào không? Cuối cùng, con đã tìm được người yêu thương...

- Marion, ba...

- Nếu ba làm bất cứ điều gì, bất kể chuyện gì, để anh ấy thấy là mình bị bạc đãi, bị khinh rẻ, để anh ấy cảm thấy không xứng đáng với con... thì con sẽ không nhân nhượng ba nữa. Con thề với trời đất là sẽ không bao giờ nói chuyện với ba cho đến khi con chết mới thôi.

Marion lại quay lưng, nhìn ra cửa sổ.

- Ba chưa bao giờ có ý tưởng đó, Marion à. Ba thề...

Ông lén nhìn tấm lưng bất động của con gái rồi thở dài, ngồi xuống, dựa lưng vào ghế nệm.

Vài phút sau, chuông ở cửa trước reo vang. Marion rời cửa sổ, băng qua phòng đi về cánh cửa lớn dẫn ra phòng ngoài.

- Marion... - Người bố đứng lên.

Nàng đứng lại, quay lui nhìn ông. Từ phòng ngoài có tiếng mở cửa và tiếng nói chuyện thì thầm.

- Mời cậu ta ở lại một chốc... uống trà với ba – Kingship nói.

Một phút trôi qua.

- Vâng – Nàng trả lời. Đến ngưỡng cửa, nàng do dự một giây – Con xin lỗi vì đã nói với ba như thế. – Nàng đi ra.

Ông bố nhìn theo đứa con, rồi quay nhìn lò sưởi. Ông nhích lui một bước, ngấp mình trong gương. Ông nhìn người đàn ông béo tốt trong bộ áo quần đắt tiền, ba trăm bốn chục đô la, đang ở trong ngôi nhà mà tiền trả thuê mỗi tháng là bảy trăm đô la.

Sau đó ông đứng thẳng người lên, cố tạo một nụ cười trên môi, xoay người đi về phía cửa, đưa tay ra:

- Chào cậu Bud – ông nói.

5. Chương 5

Sợi dây chuyền chưa hẳn hợp với sở thích của nàng vì không phải do nàng tự chọn mua nhưng nỗi vui mừng của nàng thật chính đáng, thành thật, không phải vì giá trị của món quà nhưng cách tặng của ông bố đã thực sự làm nàng hạnh phúc. Những lần trước, nhân sinh nhật của các con ông Leo Kingship thường tặng họ một tấm ngân phiếu một trăm đô la ký gửi ở ngân hàng trên đại lộ Năm và mọi thủ tục do người thư ký của ông chu toàn.

Khi chia tay với ông bố, Marion đến thăm mỹ viện, sau đó về nhà trọ. Xế chiều, có tiếng chuông reo. Nàng bấm nút cho cửa dưới lầu mở ra. Vài giây sau, một người đưa tin xuất hiện trước cửa phòng nàng, thở hổn hển như thể đang xách một vật gì nặng lắm. Tiền trà nước đã giúp anh ta điều hòa trở lại.

Trong hộp, dưới lớp giấy sếp màu xanh lục, một nhánh hoa phong lan trắng với tám danh thiếp vồn vện một chữ “Bud”. Đứng trước gương, Marion thử ướm đóa hoa trên mái tóc, trên khuỷu tay, trên vai. Rồi nàng đi vào nhà bếp, đặt đóa hoa vào lại trong hộp và để nó vào tầng trên của tủ lạnh, trước đó nàng đã nhỏ vài giọt nước lên cánh cửa.

Hắn đến vào khoảng sáu giờ, bấm chuông hai lần, đứng đợi trong lối đi ảm thấp, cởi găng tay để lấy sợi vải dính trên ve áo khoác hải quân. Lát sau có tiếng bước chân vang nhẹ trên cầu thang. Cánh cửa có màn che mở ra và Marion xuất hiện, rực rỡ, cành hoa phong lan trắng nổi bật trên chiếc áo ngoài màu đen của nàng. Họ bắt tay nhau. Hắn chúc nàng một ngày sinh nhật hạnh phúc và hôn đôi má nàng tô son đậm hơn ngày đầu tiên hắn gặp nàng.

Hai người đến một quán trên đường 52 và ăn món cá nướng. Giá tiền trên thực đơn đối với Marion chẳng có gì là quá đáng so với những buổi ăn của nàng, nhưng lần này đọc trong ánh mắt hắn, nàng thấy hình như giá tiền quá cao. Nàng đề nghị Bud tự chọn thức ăn. Họ ăn súp hành cá nướng và dùng rượu Champagne – Mừng sinh nhật Marion. Cuối bữa ăn, lúc đặt mười tám đô la trên khay của người hầu bàn, bắt gặp cái nhú mày của Marion, hắn mỉm cười, vui vẻ.

- Ô, hôm nay là sinh nhật của em, phải không?

Từ quán ăn, họ đi tắc xi đến rạp hát xem vở kịch Saint Joan. Họ ngồi trong phòng nhạc, hàng thứ sáu ngày ở giữa. Trong lúc giải lao, Marion trở nên nhí nhảnh khác mọi khi, mắt nàng long lanh khi nói về Shaw (1), về nghệ thuật diễn kịch, về một người nổi tiếng đang ngồi ở dãy phía trước họ. Suốt buổi diễn, tay nắm tay, họ ngây ngất trong hạnh phúc.

Sau đó nàng đề nghị về nhà nàng, bởi vì nàng nghĩ tối nay Bud đã tiêu quá nhiều tiền rồi.

- Anh thích như một người đi hành hương, cuối cùng được phép vào nơi thánh địa – Hắn nói và tra khóa vào cửa. Hắn vặn khóa đồng thời vặn nắm cửa luôn.

- Anh nói gì nghe mà khiếp thế – Marion nói, giọng nàng liên thoảng – Thật đấy anh ạ. Nhà thì hẹp, bếp thì chật chội.

Hắn đẩy cửa, rút chìa khóa trao lại cho Marion. Nàng bước vào, đưa tay bấm công tắc đèn trên tường cạnh cửa lớn. Ánh sáng chan hòa cả căn phòng. Hắn bước theo vào, đóng cửa sau lưng. Marion quay lại nhìn hắn. Hắn lướt mắt nhìn các bức tường sẫm màu, những màn cửa kẻ sọc trắng và xanh, các đồ dùng bằng gỗ sồi. Hắn thì thầm đánh giá.

- Chật quá phải không anh ?

- Nhưng rất xinh xắn. Đẹp !

- Cám ơn anh đã khen – Nàng quay đi, gỡ hoa phong lan ra khỏi áo, bỗng nhiên nàng thấy ngượng nghịu như lần đầu mới gặp nhau. Nàng để nhánh hoa trên tủ trà, cởi áo choàng. Hắn đưa tay đỡ áo cho Marion.

- Trình bày khéo thật – Hắn nói qua vai nàng.

Nàng treo áo vào tủ một cách máy móc, rồi soi mình trong gương. Những ngón tay nàng lóng ngóng gán hoa lên vai áo màu rượu chát, nhìn ảnh nàng chồng lên hình ảnh Bud trong gương. Hắn đi đến giữa phòng.

Đứng trước cái bàn nhỏ, hắn cầm cái đĩa hình vuông bằng đồng lên xem. Nhìn nghiêng, mặt hắn không hề đổi sắc, chẳng biết là hắn thích hay không thích cái đĩa đó. Marion cảm thấy toàn thân nàng cũng bất động.

- À, à – Cuối cùng hắn nói – Anh cuộc đây là quà của bố em.

- Không phải – Marion nói, nhìn trong gương – Ellen tặng em đấy.

- Ồ thế à – Hắn nhìn cái đĩa một lúc rồi bỏ xuống.

Tay mân mê cổ áo, nàng quay lại nhìn hắn vừa lúc hắn đi ngang qua phòng một cách ung dung thoải mái. Hắn đứng trước kệ sách không cao lắm, nhìn bức tranh treo trên tường phía trên kệ. Marion dõi mắt nhìn theo.

- Tác phẩm lâu đời của Demuth – Hắn nói, liếc mắt nhìn nàng, mỉm cười. Nàng cười lại. Hắn ngắm bức tranh một lần nữa. Lúc sau, Marion đi đến bên hắn.

- Anh không hiểu và không nghĩ ra vì sao ông ta gọi bức tranh này là: “Máy hút lúa” là “My Egypt” (*) – Bud nói.

- Em cũng chịu thôi.

- Tuy nhiên đây là bức tranh đẹp – Hắn quay lại nhìn Marion – Chuyện gì thế? Mũi anh bị bắn hay có gì mới lạ nơi anh, hả em?

- Em không hiểu.

- Em đang nhìn...

- Ồ, có gì đâu. Anh uống gì chứ?

- À ha.

- Không có gì cả ngoài rượu.

- Tuyệt!

Marion đi về phía nhà bếp.

- Trước khi em đi... - Hắn lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ – Anh mừng sinh nhật em.

- Ồ, anh Bud, anh khách sáo quá!

Hắn nhại lại nàng:

- Anh khách sáo quá! Nhưng em có thích anh tặng em như thế không?

Quà tặng là một đôi bông tai bằng bạc, ba cánh sáng ngời, trông thật đơn giản.

- Ôi cảm ơn anh. Xinh quá, anh à – Marion thốt lên một cách thích thú và ôm hôn hắn.

Nàng vội đến trước gương, đeo vào thử. Hắn đến sau lưng, nhìn nàng trong gương. Khi nàng đeo xong, hắn xoay người nàng lại.

- Đúng là đẹp thật.

Khi đôi môi rời nhau, hắn nói:

- Nào, rượu mời anh đâu?

Marion từ trong nhà bếp đi ra, hai tay cầm cái khay trên đó có chai rượu Bardolino và hai cái ly. Bud đã cởi bỏ áo vét, đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà trước kệ sách, một quyển sách mở ra ở trên đùi hắn.

- Anh không biết em lại thích proust đến thế – Hắn nói.

- Thích lắm anh à! – Nàng để khay trên bàn.

- Để khay chỗ này em – Hấn nói, lấy tay chỉ kệ sách. Marion chuyển cái khay từ bàn qua. Nàng rút đầy hai ly và đưa mời hấn. Một tay cầm ly, tay kia tháo giày, nàng ngồi xuống cạnh hấn. hấn lật từng trang sách rồi nói:

- Anh sẽ chỉ cho em xem chương mà anh thích muốn diên lên được – Hấn nói.

Hấn ấn nút. Cánh tay hấn vung vẩy chậm rãi theo điệu nhạc giống như cái đầu rắn đang lắc lư ngẩng lên cao. Đây nắp máy hát, hấn trở lại chỗ, ngồi xuống cạnh Marion trên tấm thảm màu xanh. Những nốt nhạc trầm bổng của đàn dương cầm vang lên. Bài giao hưởng thứ hai của Rachmanioff.

- Đúng là đĩa nhạc đó – Marion nói.

Dựa lưng vào tường, Bud lưỡng lự căn phòng trong ánh sáng dịu dịu của những ngọn đèn mờ ảo.

- Nơi đây mọi vật thật tuyệt vời. Sao trước đây em không mời anh về nhỉ? – Hấn nói nho nhỏ.

Tay mân mê hàng nút áo, Marion khẽ nói:

- Em không biết... em tưởng anh không thích thế...

- Anh mà không thích ư?

Những ngón tay hấn bắt đầu chạy trên hàng nút áo của nàng. Bàn tay nàng nóng bỏng úp trên bàn tay hấn, giữa đôi vú nàng.

- Anh Bud, em chưa bao giờ... trước đây em chưa bao giờ. Bud! Bud!

- Anh biết, em yêu. Em đừng nói với anh điều ấy.

- Trước đây, em chưa bao giờ yêu một ai.

- Anh cũng vậy. Chưa bao giờ yêu ai. Mãi đến khi gặp em.

- Anh muốn nói chuyện đó phải không? Phải không anh?

- Chỉ yêu em, một mình em!

- Ngay cả Ellen, anh cũng không yêu?

- Chỉ có em thôi, anh thề.

Hấn lại hôn nàng. Nàng bỏ tay hấn ra, đưa hai tay ôm lấy đôi má hấn.

Ghi chú:

(1) Bernard Shaw (1856 – 1950) nhà viết kịch, người Aù Nhĩ Lan.

(2) My Egypt: Ai Cập của tôi (ND).

6. Chương 6

Cô Marion Joyce Kingship, trưởng nữ của ông Leo Kingship ở Manhattan và người vợ quá cố, bà Phyllis Hatcher, sẽ làm lễ thành hôn với cậu Burton Corliss, trưởng nam của bà Joseph Corliss ở Menasset, Mass, và người chồng quá cố, ông Corliss, vào trưa thứ bảy, 29 tháng 12 tại nhà riêng của thân sinh cô.

Cô Kingship tốt nghiệp trường trung học Spence ở New York và nguyên là sinh viên đại học Columbia. Hiện nay là nhân viên của chi nhánh quảng cáo Camdens và Galbraith.

Chú rể tương lai, đã phục vụ trong quân đội vào thời kỳ chiến tranh thế giới lần thứ hai. Đã theo học đại học Caldwell ở Caldwell, Wis, là nhân viên mới tuyển dụng của công ty Kingship Copper.

7. Chương 7

Cánh tay nàng bỗng nổi bật lên trên một cái nền xanh thẫm với những đường sọc trắng. Nàng vội ngược mắt nhìn, định mỉm cười nhưng lại thôi khi nhìn thấy anh chàng quấy rối đó.

- Chào cô – Anh nói vui vẻ.

Richardson mở ngăn kéo, làm ra vẻ bận rộn với giấy tờ phải đánh máy.

- Ông Kingship vẫn còn ăn cơm trưa – Nàng nói một cách hồ hững.

- Thưa cô kính mến, ông ấy đã dùng cơm từ lúc mười hai giờ trưa, bây giờ là ba giờ chiều. Ông ấy là cái gì thế, con tê giác chắc?

- Nếu anh muốn hẹn gặp tuần đến...

- Tôi muốn là con chiên độc nhất của đức giáo hoàng trưa nay thôi, cô thân mến ạ.

Richardson đóng ngăn kéo lại, lộ vẻ bức mình.

- Ngày mai lễ Giáng sinh – Nàng nói – Ông Kingship sẽ nghỉ bốn ngày, kể từ hôm nay. Trừ phi quá bề bộn công việc thì ông mới không nghỉ. Ông đã ra lệnh cho tôi là không được quấy rầy ông, dù cho có việc gì đi nữa.

- Vậy thì đâu phải là ông ấy đang dùng cơm trưa.

- Ông đã nghiêm khắc ra lệnh cho tôi...

Người đàn ông thở dài. Vắt chiếc áo khoát, đã được gấp lại, lên vai, anh rút một tờ giấy trong tập giấy cạnh máy điện thoại trên bàn của Richardson.

- Xin phép cô nhé – Anh nói khi đã rút tờ giấy ra. Kê giấy lên quyển sách màu xanh nầy giờ kẹp dưới nách, anh lấy cây bút trong hộp đựng bút và bắt đầu viết.

- Tôi sẽ không chuyển thư đâu. Đừng hòng – Richardson nói lớn – Tôi nói thật đấy, không đùa đâu.

Viết xong, anh để bút vào lại chỗ cũ, rồi thổi thổi tờ giấy. Anh xếp tờ giấy làm tư một cách cẩn thận, đưa cho Richardson:

- Cô hãy trao thư này cho ông Kingship, luồn vào dưới cửa cũng được, nếu cần phải làm thế.

Cô thư ký trừng trừng nhìn anh, mở thư ra đọc. Cô nhìn lên bối rối:

- Dorothy và Ellen?...

Mặt anh không đổi sắc. Richardson tựa quây nơi ghế.

- Ông chủ bảo là không được quấy rầy ông, cho dù có việc gì đi nữa. Nàng lặp lại câu ấy một cách nhỏ nhẹ như thể chờ đợi Gant mách nước cho nàng xử sự thế nào đây cho phải – Anh tên gì?

- Cô chỉ có việc đưa lá thư như thể cô là một thiên sứ xuống đưa tin.

- Thì anh hãy...

Anh nhìn cô thư ký với vẻ trách móc dù giọng nói của anh vẫn ôn tồn, định xông thẳng vào, Richardson khẽ nhủ mày, liếc nhìn lá thư lần nữa, rồi gấp lại như cũ. Nàng đứng dậy, đi về phía cánh cửa đang đóng kín.

- Thôi được – Nàng nói với vẻ bức tức – Rồi anh sẽ thấy. Ông ấy đã dặn tôi.

Nàng nhẹ gõ cửa. Cửa mở. Nàng lướt vào, lá thư trên tay.

Mấy phút sau nàng đi ra, vẻ mặt đầu hàng.

- Anh vào đi – Nàng nói giọng hờn dỗi.

Anh nhanh nhẹn đi qua mặt nàng, áo vắt trên vai, sách kẹp dưới nách. Tiếng cửa khép lại nhẹ nhàng. Leo Kingship ngược mắt nhìn lên, mảnh giấy còn trên tay. Ông đứng sau bàn làm việc, tay áo xắn lên cao, chiếc áo vét vắt ngang qua phía sau ghế. Kéo đôi kính lên trán, ông bắn khoắn nhìn người đàn ông đang tiến về phía ông.

- À – Khi người đàn ông đến gần, bóng che khuất nắng mặt trời, ông đã nhận ra khuôn mặt đó – Thì ra là cậu.

Ông nhìn xuống mảnh giấy và vò nát, vẻ lo âu biến mất, nhường cho sự bức mình khó chịu.

- Kính chào bác Kingship – Anh nói, đưa tay ra. Ông bắt tay người thanh niên đó không niềm nở lắm.

- Cậu không nói tên cho Richardson cũng phải.

Vừa mỉm cười, anh ngồi xuống ghế, để áo choàng và sách trên đùi.

- Gant? Không biết có đúng tên cậu không? – Ông hỏi.

- Vâng, Gant – Anh rung rung đôi chân đang vắt chéo, nét mặt thỏa mãn – Gordon Gant, thưa bác.

Leo Kingship vẫn đứng.

- Tôi rất bận, cậu Gant à – Ông nói giọng dứt khoát, tay chỉ chồng giấy để trên bàn – Nếu là những nguồn tin về Dorothy và Ellen... - Ông đưa mảnh giấy vò nát trong tay lên – như những giả thuyết cậu đã đưa ra ở Blue River...

- Chỉ một phần thôi, thưa bác – Gant nói.

- Xin lỗi, tôi chẳng muốn nghe đâu.

- Cháu biết bác không thích nghe vì cháu không phải là ca sĩ số một hiện nay.

- Cậu muốn nói là tôi không thích cậu chứ gì? Không phải thế đâu. Chẳng hề có chuyện đó. Tôi chấp nhận những chứng cứ cậu ra đều hay, cậu rất giống con Ellen nhà tôi, cậu có sự nhiệt tình của tuổi trẻ... nhưng không đúng hướng, đi lệch đường, cách cậu xử sự khiến tôi đau đớn thêm. Xâm nhập vào khách sạn gặp tôi sau khi Ellen chết... Lúc ấy cậu còn nhắc lại làm gì chuyện quá khứ nữa chứ... - Cậu tưởng tôi muốn tin rằng Dorothy thực sự không tự tử chăng?

- Dorothy không tự tử!

- Thế còn lá thư? – Ông nhấn mạnh – Lá thư kia thì sao?

- Một vài câu viết mơ hồ cần phải đối chiếu, tham khảo với hàng chục dữ kiện khác bên cạnh việc tự tử. Biết đâu nàng đánh lừa để rồi viết như thế – Gant chồm người về phía trước – Dorothy đến tòa Hành chính để làm lễ thành hôn. Lý luận của Ellen rất chính xác. Sự kiện Ellen bị giết đã chứng minh điều đó.

- Không thể có việc như thế – Leo Kingship bắt bẻ – Hai sự việc chẳng liên hệ gì đến nhau cả. Cậu có nghe cảnh sát nói...

- Tên phá cửa vào nhà?

- Chớ còn ai khác nữa! Tại sao lại không phải là tên đó chứ?

- Bởi vì cháu không tin vào những sự trùng hợp kỳ dị ấy. Ngươi đó không phải...

- Một dấu hiệu thiếu chín chắn cậu Gant à!

Gant im lặng, sau đấy anh nói:

- Cả hai lần đều là tên đó!

Kingship mặt mày chống tay lên bàn, nhìn xuống mảnh giấy.

- Tại sao cậu muốn làm sống lại toàn bộ câu chuyện này? – Ông thở dài – Xen vào công việc của người khác làm gì hả cậu Gant? Cậu nghĩ tôi sẽ có cảm tưởng như thế nào... - Ông đẩy kính xuống sống mũi, ngón tay vuốt thẳng mảnh giấy – Cậu hãy đi đi...

Gant chẳng tỏ vẻ gì là muốn đi cả. Anh vẫn ngồi thế.

- Cháu về quê nghỉ hè. Quê cháu ở White Plains. Không phải cháu đến đây để hâm nóng lại những gì mà người ta đã nói trong tháng ba vừa qua...

- Thế thì chuyện gì? – Leo Kingship nói lớn.

- Một bài viết trên báo TIMES phát hành buổi sáng, ở trang xã hội.

- Chuyện về con gái tôi?

Gant gật đầu. Anh lấy gói thuốc trong túi ra.

- Bác biết gì về Bud Corliss? – Anh thành linh đặt câu hỏi.

Kingship im lặng, đưa mắt nhìn Gant, rồi chậm rãi nói:

- Biết gì về cậu ta à? Cậu ấy sắp là con rể của tôi. Anh ám chỉ gì khi hỏi tôi biết gì về Bud Corliss?

- Bác hẳn đã rõ hẳn và Ellen có một thời yêu nhau?

- Biết chứ! – Leo Kingship đứng thẳng người lên – Cậu đang định lái qua chuyện gì vậy?

- Chuyện dài lắm, thưa bác – Gant nói, đôi mắt màu xanh dưới đôi lông mày rậm ánh lên vẻ sắc sảo và cương quyết. Anh làm một cử chỉ hướng về chiếc ghế của Leo Kingship – Sự trình bày của cháu chắc chắn sẽ gây trở ngại, nếu bác cứ đứng trước mặt cháu như thế này.

Ông ngồi xuống, nhưng bàn tay vẫn đặt nơi mép bàn trước mặt như thể ông sẵn sàng đứng dậy bất cứ lúc nào. Gant châm thuốc hút. Anh ngồi im lặng một lúc, mắt nhìn điệu thuốc ra chiều nghĩ ngợi, răng cắn môi dưới như đang chờ một hiệu lệnh. Sau đó anh nói một cách thông suốt và tự nhiên.

- Khi rời khỏi Caldwell, Ellen có viết một lá thư cho Bud Corliss. Tình cờ cháu đọc được lá thư đó ngay sau khi Ellen đến Blue River. Bức thư ấy đã gây cho cháu một ấn tượng sâu sắc, vì đã mô tả hình dáng tên bị tình nghi giết người gần như là ám chỉ vào cháu vậy – Anh cười – Cháu đọc bức thư đến hai lần, đọc rất cẩn thận, bác có thể hình dung ra được việc ấy. Vào đêm Ellen bị giết, Eldon Chesser, cái lão cảnh sát trưởng lười suy nghĩ kia hỏi cháu: “Ellen có phải là người yêu của cậu không?”. Có lẽ đó là lần suy nghĩ duy nhất trong suốt cuộc đời thám tử của lão. Nhưng điều đó khiến cháu nghĩ đến Bud Corliss. Một phần vì cháu lo lắng cho Ellen, vì không biết nàng đang ở đâu với tên mang vũ khí đó – Chỉ có trời mới biết được – một phần vì cháu yêu Ellen và muốn biết người yêu của Ellen thuộc hạng người nào, nên cháu chợt nghĩ đến lá thư mà lời lẽ vẫn còn in rành rành trong đầu óc cháu, và đó là nguồn tin tức độc đáo nhất cho biết về “tình địch” của cháu: Bud Corliss.

Gant ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Một là: Hình như lá thư không chứa đựng điều gì cả ngoài cái tên: “Anh Bud thân mến”. Rồi địa chỉ trên bì thư “Bud Corliss, đường Roosevelt hay đường gì đó, Caldwell bang Wisconsin”. Không một đầu mối nào khác. Nhưng suy nghĩ kỹ, cháu phát hiện được một vài điều qua lá thư của Ellen, và cháu kết hợp thành một lượng thông tin khá lớn về Bud. Tuy nhiên cũng chưa có ý nghĩa gì lắm, chỉ là một số dữ kiện bề ngoài, chứ chưa cho thấy những đặc điểm về con người của hắn, điều mà cháu quyết tâm tìm cho bằng được. Và dữ kiện vẫn còn ám ảnh mãi ở cháu, nhưng đến hôm nay thì nó đã rõ ràng.

- Cậu cứ nói – Leo Kingship giục anh khi anh dừng lại để hít một hơi thuốc.

Gant ngả người ra sau ghế.

- Trước hết, Ellen đã viết thư cho Bud nói rằng nàng sẽ không bỏ dở việc học ở Caldwell trong thời gian nàng không có mặt ở đó bởi vì Bud sẽ gửi thư thường xuyên cho nàng. Bấy giờ Ellen là sinh viên năm thứ tư, có nghĩa là nàng học trên hắn. Trong trường đại học, lớp học năm thứ tư thường sát cạnh lớp học năm thứ nhất và năm thứ hai. Nếu Bud gánh vác cho Ellen những tiết học – Có thể cả hai có một chương trình

học chung – thì hẳn phải là sinh viên năm thứ hai, nhưng cũng có khả năng là sinh viên năm thứ tư hoặc năm thứ ba.

Hai là: Có một chi tiết trong thư của Ellen nói về lối sống của nàng trong ba năm đầu tiên ở đại học Caldwell, lối sống hình như đã đổi khác sau cái chết của Dorothy. Nàng đã mô tả nàng đã sống buông thả như thế nào – “Anh sẽ không sao nhận ra em được”. – Cháu còn nhớ chính xác những gì Ellen viết trong thư. Điều đó có nghĩa là và chắc chắn là Bud đã không quen biết Ellen trong thời gian ba năm đầu tại đại học Caldwell. Nếu là một trường đại học cỡ đại học Stoddard, chuyện đó còn chấp nhận được, nhưng chúng ta hãy nói đến điểm thứ ba.

Ba là: Cladwell là một trường đại học rất nhỏ, chỉ bằng một phần mười trường đại học Stoddard thôi, Ellen viết: “Em phỏng chừng như thế, chứ không dám nói là chính xác”. Sáng hôm sau, cháu lật quyển niên giám ra xem thì thấy đại học Stoddard có trên mười hai ngàn sinh viên, trong lúc đại học Caldwell vốn vẹn chỉ có tám ngàn sinh viên. Hơn nữa Ellen còn nêu trong thư chuyện nàng không cho Dorothy theo học ở đại học Caldwell là vì nơi đây mọi hành vi, mọi cử động của mình đều dễ dàng bị mọi người hay biết.

Giờ chúng ta hãy kết nối ba việc trên lại với nhau: Bud Corliss là một sinh viên chuyển trường, hẳn chuyển về đại học Cladwell vào tháng chín năm đó, lúc Ellen mới bắt đầu học vào năm thứ tư và sau khi Dorothy chết.

Leo Kingship nhú mày:

- Tôi không thấy...

- Giờ hãy nói đến ngày hôm nay, ngày 24 tháng 12 – Gant nói, đập tắt điều thuốc trong cái gạt tàn – Khi mẹ cháu miệng lâm râm cầu xin Chúa phù hộ lúc bà đem điểm tâm cho thằng con lằng tằng nằm trên giường, bà có mang theo tờ New York Times buổi sáng nữa. Trên trang xã hội có đăng tên Kingship. Cô MARION KINGSHIP SẼ KẾT HÔN VỚI CẬU BURTON CORLISS. Bác hãy tưởng tượng sự kinh ngạc của cháu như thế nào. Bấy giờ, ngoài việc óc tò mò chưa được thỏa mãn, với một đầu óc thích phân tích, cháu lại còn nghĩ lung tung. Tên hội viên mới trong gia đình bác chưa đủ tư cách là một hội viên vì hẳn là một kẻ tham lam muốn vợ trọn cả công ty Kingship Copper vào tay hẳn...

- Nay cậu Gant...

- Cháu thật không sao hiểu nổi – Gant nói tiếp – Mặt mũi nào hẳn lại có thể tán tỉnh người chị ngay sau khi người em vừa chết. Hết là người yêu của em, rồi lại là người em của chị. Hai người trên ba, con số cũng không đến nổi tệ. Sau đây cũng vì đầu óc ưa phân tích và hay nghĩ bậy bạ, cháu tiến xa hơn một chút. Đối với tên Bud Corliss, hẳn có ý đồ chuyển về đại học Caldwell vào tháng chín năm đó thì con số ba mới là con số hẳn mơ tưởng.

Leo Kingship bật đứng lên, nhìn Gant trừng trừng.

- Ý nghĩ thật quái gỡ không sao tưởng tượng nổi phải không bác? – Gnat vẫn bình tĩnh nói – Để đáng tan sự nghi ngờ này cũng không lấy gì làm khó khăn cho lắm. Bác chỉ cần làm một việc rất đơn giản là rời khỏi bàn, đi lại kệ sách và lấy quyển THA STODDARD FLAME (Ngọn lửa Stoddard) bác sẽ rõ ngay.

Gant chìa ra quyển sách lớn bìa bằng da màu xanh da trời có in dòng chữ màu trắng “Khóa học năm thứ hai”. Gant nói:

- Trong này có một số hình ảnh khá lý thú. Một tấm ảnh của Dorothy và một của Powell, thật tiếc, cháu mất cơ hội lưu danh hậu thế. Nhưng vẫn có nhiều sinh viên năm thứ nhất được lưu danh, trong đó có... - Anh mở sách đến trang có kẹp sẵn miếng giấy làm dấu, rồi xoay quyển sách lại và để xuống trên bàn, lấy ngón tay chỉ vào tấm hình, đọc dòng chữ ghi phía dưới tấm ảnh – Corliss (Burton), tên thường gọi: Bud ở Menasset, Massachusetts – khoa học nhân văn.

Leo Kingship lại ngồi xuống, nhìn tấm ảnh nhỏ bằng con tem thư, rồi lại nhìn Gant. Gant chồm người ra trước, lật vài trang nữa và chỉ một tấm ảnh khác. Ảnh của Dorothy Kingship. Leo Kingship nhìn sững tấm hình, sau đó ngược mắt nhìn lên. Gant nói:

- Cháu cũng đã ngạc nhiên như thế. Cháu nghĩ là bác phải biết việc này.

- Tại sao – Ông hỏi một cách thản nhiên – Việc này dẫn đến đâu?
- Trước khi trả lời câu hỏi của bác, xin phép được hỏi bác một câu.
- Hỏi đi.
- Hẳn không bao giờ nói cho bác biết là hẳn đã học ở đại học Stoddard phải không?
- Không. Chúng tôi chưa hề nói đến những điều như thế – Ông vội giải thích – Chắc hẳn hẳn có nói cho Marion biết.
- Cháu nghĩ cô ấy cũng không biết.
- Tại sao lại không – Ông gắng hỏi.
- Trên tờ báo Times đấy. Có phải Marion đưa tin cho bác? Cô dâu nào cũng làm như vậy cả.
- Sao nữa?
- Chẳng nói gì đến đại học Stoddard. Trong những dịp báo hỉ, thành hôn và đám hỏi, người ta thường nêu tên những trường lớp mà người ta đã theo học.
- Có thể Marion áy náy sợ làm phiền đến họ nhiều.
- Cũng có thể như thế. Hoặc cô ấy không biết. Ngay cả Ellen cũng có thể không biết nữa.
- Thôi được, cậu còn gì để nói nữa không?
- Bác đừng có giận cháu, bác Kingship. Sự thật là sự thật, cháu đâu có phịa ra hay là dựng đứng câu chuyện – Gant gấp quyển sách lại và để trên đùi – Có hai khả năng – Anh nói tiếp – Hoặc là Corliss đã nói với Marion là hẳn có học ở Stoddard, có thể là một sự trùng hợp tình cờ hẳn học ở đó rồi chuyển về Cladwell và chẳng biết gì về Dorothy, cũng như chẳng biết gì về cháu cả. Hoặc là hẳn không đá động tí xúu nào cả về việc đó.
- Điều đó có nghĩa gì? – Leo Kingship nói với giọng thách thức.
- Điều ấy có nghĩa là chắc hẳn hẳn có dính líu đến vụ Dorothy. Còn có lý do nào khác để hẳn phải giấu giếm chuyện kia chứ?
- Gant nhìn xuống quyển sách trên đùi mình:
- Chỉ có một người muốn loại trừ Dorothy, bởi vì hẳn là tác giả của cái bầu ấy.
- Leo Kingship nhìn Gant:
- Cậu lại quay về chuyện đó nữa. Có người giết Dorothy, rồi lại giết Ellen... Cậu bị ám ảnh bởi chuyện này – câu chuyện mang tính chất xine lệch lạc – và cậu không muốn chấp nhận... - Gant không nói gì cả, anh ngồi im lặng – Cậu không muốn chấp nhận Bud phải không? – Ông hỏi đầy vẻ nghi ngờ, ngả người ra sau ghế, lắc đầu, mỉm cười thương hại – Nào, nói đi chứ! – Ông giục Gant – Thật điên rồ, ngu xuẩn – Ông tiếp tục lắc đầu – Cậu nghĩ gì về hẳn? Một tên cuồng dâm? – Ông lại cười – Cậu có một ý tưởng thật lạ đời.
- Vâng, đúng thế. Lạ đời thật – Gant nói – Thời gian sẽ chứng minh. Tuy nhiên nếu hẳn không đề cập gì đến việc hẳn học ở Stoddard thì dứt khoát hẳn đã dính líu vào Dorothy, không cách này thì cũng cách khác thôi. Và nếu hẳn đã liên hệ với Dorothy, rồi đến Ellen và bây giờ lại với Marion thì rõ ràng là hẳn đã quyết tâm phải chiếm đoạt một trong ba cô gái của bác. Cô nào cũng được hết.
- Nụ cười biến mất trên khuôn mặt Leo Kingship. Sắc mặt nhợt nhạt, ông để tay lên bàn.
- Nghe rất hợp lý, tôi sẽ xem xét lại.
- Ông chớp chớp đôi mắt, sửa soạn lại đôi kính và ngồi thẳng lên:
- Tôi sẽ nói chuyện này với Marion – Ông nói.
- Gant đưa mắt nhìn máy điện thoại.

- Không được – Leo Kingship nói như mất hồn – Điện thoại của nó đã cắt rồi. Nó sẽ trả nhà để về ở với tôi cho đến ngày cưới – Giọng ông lạc hẳn đi – Sau tuần trăng mật hai đứa sẽ dọn về căn nhà căn nhà tôi đã mua cho chúng ở Sutton Terrace... Thoạt tiên Marion không nhận, nhưng hẳn đã thuyết phục con bé phải nhận. Hẳn rất tốt đối với con tôi... Hẳn giúp hai cha con tôi gần gũi, thân mật với nhau – Ông và Gant nhìn nhau một thoáng, ánh mắt của Gant cương quyết, thách đố. Leo Kingship có vẻ nhân nhượng. Ông đứng lên:

- Bác biết cô ấy ở đâu chứ? – Gant ngần ngừ hỏi.

- Tại nhà nó... đang thu dọn đồ đạc – Ông mặc áo vét vào – Chắc chắn thằng đó đã nói cho con bé biết chuyện học hành của hẳn tại Stoddard...

Khi hai người ra khỏi văn phòng, Richardson rời mắt khỏi tờ tạp chí, ngược mắt nhìn lên.

- Hôm nay thế là được rồi, cô Richardson. Cô có thể dọn dẹp bàn ghế của tôi.

Cô thư ký khẽ cau mày, ngạc nhiên:

- Vâng, thưa ông Kingship. Chúc ông một mùa Giáng sinh vui vẻ.

- Cảm ơn cô. Chúc cô một mùa Giáng sinh hạnh phúc.

Leo Kingship và Gant đi dọc theo hành lang đến phòng thang máy. Trong lúc chờ thang máy, Leo Kingship nói:

- Tôi tin là hẳn đã nói với Marion về chuyện đó rồi.

8. Chương 8

- Cậu ấy ở Blue River – Giọng Leo Kingship ngượng ngịu khi giới thiệu, mắt không nhìn Marion – Hình như ba đã nói với con về cậu Gant.

- Dạ vâng. Anh quen Ellen, phải không?

- Vâng – Gant nói. Anh đưa tay xuống gáy sách đang kẹp bên người, chỗ bì da không ẩm ướt và nghĩ rằng mình đã không uống công theo Leo Kingship đến đây. Bức hình trên báo TIMES không cho thấy đôi mắt trong sáng và đôi má ửng hồng của Marion, cái vẻ rạng rỡ của người-sắp-làm-đám-cưới-vào-ngày-thứ-bảy-đến tóa ra khắp người nàng.

Marion làm điệu bộ thất vọng khi chỉ căn phòng của nàng.

- Tôi sợ không có chỗ nào cho quý vị ngồi cả.

Nàng đi đến cái ghế đầy ắp đồ đạc và giày dép để trên đó.

- Con đừng bận tâm – Leo Kingship nói – Ba và cậu Gant ghé lại một chút thôi. Ba có rất nhiều việc đang cần phải làm tại công ty.

- Nhưng không phải là đêm nay chứ ba? – Marion hỏi – Ba đợi tụi con lúc bảy giờ ba nghe. Mà anh ấy đến lúc năm giờ và bác ấy muốn đến khách sạn trước đã – Nàng quay sang Gant – Bà mẹ chồng tương lai của tôi anh à! – Nàng nói một cách có ngụ ý.

Trời đất, Gant nghĩ thầm, mình có nhiệm vụ phải nói: “Cô sắp thành hôn à?”. “Vâng, vào ngày thứ bảy đến”. “Xin chúc mừng cô, chúc cô may mắn, xin gửi lời chúc tốt đẹp nhất”. Anh mỉm cười một cách thần thờ, không nói gì cả. Không ai nói một lời nào hết!

- Tôi rất hân hạnh được biết mục đích của cuộc viếng thăm này! – Nàng gặng hỏi, giọng khách sáo.

Gant đưa mắt nhìn Leo Kingship, đợi ông mở lại. Marion nhìn cả hai người, hỏi:

- Có chuyện gì quan trọng à?

Một lúc sau, Gant lên tiếng:

- Tôi cũng có quen biết cả Dorothy nữa. Quen sơ thôi.

- Thế à! – Marion nhìn xuống đôi tay mình.

- Dorothy có giờ học chung với tôi. Tôi học ở đại học Stoddard. Tuy nhiên Bud, Bud hình như không có giờ...

- Anh Bud hả? – Marion nhìn lên.

- Vâng, Bud Corliss, người chồng sắp cưới...

Marion lắc đầu cười.

- Anh ấy chưa từng học ở đại học Stoddard – Nàng chửi Gant.

- Bud đã học ở đó, thừa cô Kingship.

- Không!-Nàng nhấn mạnh một cách vui vẻ –Anh ấy học ở Caldwell.

- Ở Stoddard rồi chuyển về Caldwell.

Marion cười có vẻ châm biếm và nhìn Leo Kingship như đợi ông bố nói vài lời giải thích cái vẻ lì lợm của người theo ông đến đây.

- Bud đã theo học ở Stoddard, con ạ – Leo Kingship nói một cách khó nhọc – Cậu hãy đưa sách cho con gái tôi xem.

Gant mở quyển lưu niệm của đại học Stoddard đưa cho Marion và chỉ cho nàng thấy tấm ảnh của Bud Corliss.

- Chúa ơi, tôi phải xin lỗi vậy – Nàng nói – Tôi không biết... - Nàng liếc nhìn bìa sách: năm một ngàn chín trăm...

- Trước quyển này cũng có ảnh của Bud nữa – Gant nói – học ở Stoddard một năm rồi chuyển về Caldwell.

- Lạy Chúa. Anh không đùa đấy chứ? Có lẽ anh ấy quen biết Dorothy. Trông nàng có vẻ thích thú lắm như thể điều đó làm tăng thêm sự gần gũi giữa nàng và vị hôn phu của nàng. – Nàng đưa mắt nhìn lại tấm ảnh.

- Bud không nói với cô về việc này? – Gant hỏi, mặc dù Leo Kingship lắc đầu ra hiệu anh đừng hỏi.

- Ồ, anh ấy chẳng hề nói...

Từ từ nàng rời mắt khỏi quyển sách, nhìn lên, lần đầu tiên nàng nhận ra vẻ căng thẳng và lúng túng của hai người.

- Chuyện gì vậy? – Nàng tò mò hỏi.

- Không có chuyện gì cả – Leo Kingship trả lời và đưa mắt nhìn Gant, chờ sự đồng tình của anh.

- Thế tại sao hai người lại đứng đó như là... - Nàng bỏ lửng câu nói, nhìn quyển sách rồi lại nhìn bố. Cổ họng như bị nghẹn lại – Có phải hai người đến đây chỉ nói về việc này?

- Chúng tôi chỉ muốn xem cô có biết việc này không, thế thôi – Gant lúng túng nói.

- Để làm gì mới được chứ?

- Chỉ thắc mắc vậy mà.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Gant:

- Lý do?

- Vì sao Bud giấu giếm chuyện này – Gant nói – Trừ phi...

- Cậu Gant! – Leo Kingship kêu to lên.

- Giấu giếm chuyện này? – Marion ngạc nhiên – Aên nói gì mà lạ thế. Anh ấy có che giấu gì đâu. Chúng tôi không muốn nói nhiều đến việc học hành, lý do vì Ellen. có gì đâu mà giấu với giếm.

- Tại sao người con gái anh ta sắp cưới lại không hay biết rằng anh ta đã học ở Stoddard hai năm? – Gant lặp lại câu nói một câu không nhân nhượng – Trừ phi anh ta có dính líu đến Dorothy.

- Dính líu à? Dính líu đến Dorothy? – Mắt nàng tròn tròn, nghi ngờ nhìn sững vào mặt Gant, rồi quay sang ông bố, mắt nheo lại – Cái gì vậy, ba?

Leo Kingship nhăn mặt khó chịu như bị hạt bụi bay vào mắt.

- Ba trả cho anh ta bao nhiêu vậy? – Marion lạnh lùng hỏi ông bố.

- Trả tiền cho cậu ấy? – Leo Kingship ngạc nhiên.

- Vì đã chõ mồm vào công việc của người khác! – Nàng nổi giận – Vì đã bới móc chuyện bẩn thỉu, vì đã bịa ra những chuyện nhớp nhúa.

- Cậu Gant tự ý đến với ba, Marion à – Ông bố giải thích.

- Ồ vâng, vâng, anh ta chỉ tình cờ vác mặt đến thôi.

- Tôi đọc bài trên tờ báo TIMES – Gant chống đỡ.

Marion trừng trừng nhìn bố.

- Ba thề sẽ không làm điều đó – Nàng nói một cách cay đắng – Thề thốt! “Ba không hề nghĩ đến việc điều tra, sẽ không đối xử với hắn như một tên tội phạm đâu”. Ôi, ôi còn gì nữa.

- Ba chưa từng đặt một câu hỏi nào cả – Leo Kingship phản đối.

Marion quay lưng lại.

- Con cứ ngỡ ba đã thay đổi, thật tình con tưởng thế thật. Con nghĩ là ba thương anh Bud và thương con. Nhưng ba không thể nào...

- Marion...

- Không. Trừ phi ba không xử sự như thế này thì căn nhà, nghề nghiệp và tất cả những gì đầy con sẽ nhận nhưng...

- Không có gì xảy ra cả, Marion. Ba xin thề...

- Không có gì à? Con sẽ nói cho ba nghe một cách chính xác điều gì đã xảy ra – Nàng quay lại nhìn thẳng vào mặt ông bố – Ba tưởng con không biết sao? Bud “dính líu” với Dorothy có nghĩa là anh ấy phải là người chịu trách nhiệm đã gây ra sự buồn phiền của Dorothy. Anh ấy cũng “dan díu” với Ellen, giờ lại đến con – Tất cả cũng vì tiền, vì những đồng tiền quý giá của ba. Đó là những gì đang diễn ra trong đầu óc của ba!

Nàng ném mạnh quyển sách vào tay ông bố.

- Cô lầm rồi, cô Marion à – Gant nói – Đó là những gì đang xảy ra trong đầu tôi, chứ không phải là bố cô.

- Con thấy không? – Kingship nói – Cậu Gant đã tự ý đến, ba có nhờ gì cậu ấy đâu.

Marion quắc mắt nhìn Gant một cách dữ tợn.

- Anh là ai? Tại sao anh lại xen vào việc này?

- Tôi quen Ellen.

- Tôi biết – Nàng xẵng giọng – Anh cũng quen Bud?

- Tôi chưa được hân hạnh như thế.

- Vậy thì xin anh vui lòng giải thích anh đến đây để làm gì? Tại sao anh lại đưa ra những lời buộc tội để chống lại anh ấy, khi anh ấy không có mặt?

- Câu chuyện...

- Thôi đủ rồi, cậu Gant – Leo Kingship can thiệp.

Marion mĩa mai:

- Anh ghen tức với Bud, đúng không? Bởi vì Ellen yêu anh ấy hơn là yêu anh.

- Đúng vậy – Gant nói cộc lốc – Lòng ghen tuông đã đốt cháy con người tôi.

- Và chắc anh cũng nghe người ta nói đến điều luật trừng trị những kẻ vu cáo? – Nàng gặng hỏi. Leo Kingship đi về phía cửa, đưa mắt ngằm ra hiệu cho Gant. – Đúng đấy, tốt hơn hết là anh nên đi đi – Marion nói. Nhưng khi Gant mở cửa, nàng gọi giật lại – Hãy đợi một chút. Cẩm anh không được đề cập đến chuyện này nữa. Phải chấm dứt ngay!

- Có chuyện gì đâu mà phải chấm dứt, hả con? – Leo Kingship giờ mới lên tiếng.

- Cho dù ai đứng sau lưng câu chuyện này chẳng nữa – Marion nói, nhìn vào mặt Gant – Con đề nghị cũng nên ngừng luôn. Chúng tôi đã không đề cập đến việc học hành, thế thôi. Nhưng tại sao chúng tôi phải nói đến mới được chứ? Vì Ellen à? Không vì gì cả!

- Thôi được rồi, Marion – Leo Kingship nhân nhượng. Ông theo Gant đi ra và quay lại đóng cửa.

- Phải chấm dứt hẳn chuyện này! – Marion nói lần cuối.

- Được, được – Giọng người bố ngập ngừng – nhưng tối nay con vẫn đến chỗ ba, phải không con?

Nàng bậm môi, suy nghĩ.

- Con sẽ đến vì con không muốn làm thương tổn đến tình cảm của mẹ anh Bud.

Leo Kingship đóng cửa lại.

Gant và Leo Kingship đến một quán giải khát. Gant gọi cho ông một ly sữa, cho anh một ly cà phê và đĩa bánh ngọt.

- Cho đến bây giờ mọi việc xem như êm đẹp – Gant mở đầu.

Leo Kingship đang nhìn chiếc khăn trên tay.

- Cậu muốn nói đến cái gì chứ?

- Ít ra chúng ta cũng biết được chúng ta đang đứng ở đâu. Hẳn đã không nói cho Marion biết chuyện hẳn học ở đại học Stoddard. Điều đó cho chúng ta thấy một cách chắc chắn là...

- Cậu không nghe Marion nói gì sao? Hai đứa hẳn không đề cập đến là vì Ellen đấy thôi.

Gant nhìn ông khề nhú mày, nói chậm rãi:

- Cũng có thể vì Marion muốn như thế, nàng không muốn khơi lại những gì đã qua và đang yêu hẳn đắm đuối. Nhưng một người đàn ông không nói cho vị hôn thê của mình biết mình học ở đâu...

- Đấy đâu phải là nói dối – Leo phản đối.

Gant nói có vẻ châm biếm.

- Gì cũng nói cho nhau nghe cả, chỉ trừ việc đó!

- Xét đến hoàn cảnh, việc ấy cũng dễ hiểu thôi.

- Tất nhiên. Hoàn cảnh đó là hẳn đã liên can đến Dorothy.

- Cậu chưa có đủ bằng chứng để khẳng định suy luận của cậu là đúng.

Gant khuấy ly cà phê và nhấp một hớp. Anh thêm một ít đường, rồi chậm chậm khuấy một lần nữa.

- Bác sợ con gái bác, phải không?

- Tôi sợ Marion? Cậu đùa đấy à, cậu Gant? – Ông dần mạnh ly sữa xuống bàn – Khi chưa có chứng cứ, hẳn vẫn là người vô tội.

- Vậy thì chúng ta sẽ tìm bằng chứng, phải không bác?
- Cây thấy không? Cậu cũng chấp nhận là cậu đang đoán mò.
- Không, cháu đang xác nhận một điều là chúng ta có vô số bằng chứng khác nữa – Gant nói, bỏ một miếng bánh vào miệng. Nuốt xong miếng bánh, anh nói tiếp – Bác định sẽ làm gì, bác Kingship?
- Không làm gì hết – Leo Kingship nhìn chiếc khăn lau miệng, nói một cách uể oải.
- Bác vẫn tiến hành đám cưới cho họ sao?
- Tôi không thể làm gì khác hơn, dù tôi có muốn chẳng nữa. Cà hai đứa đều đã trên hai mươi mốt tuổi rồi.
- Bác có thể thuê thám tử. Còn đến bốn ngày nữa mới đến ngày cưới. Thám tử có thể phát hiện ra một vài điều mới.
- Cũng có khả năng như vậy, nhưng với điều kiện là phải có cái gì đó mới tìm kiếm được chứ. Bằng không Bud sẽ đánh hơi được rồi sẽ nói lại với Marion.

Gant cười.

- Cháu thật buồn cười cho bác và Marion.

Leo Kingship thở dài:

- Tôi sẽ kể cho cậu nghe một vài chuyện – Ông nói, không nhìn Gant – Tôi một vợ, ba con, chỉ có ba gái thôi. Hai đứa không còn nữa. Tôi đã xua đuổi vợ tôi và cũng có thể là tôi đã xua đuổi một trong ba đứa con của tôi. Giờ đây tôi chỉ còn lại một đứa độc nhất. Tôi năm mươi bảy tuổi rồi, với một đứa con; dăm ba người bạn để chơi đánh “gôn” và bàn công chuyện làm ăn. Chỉ có vậy thôi.

Một lúc sau, ông quay nhìn Gant, nét mặt đanh lại:

- Còn cậu thế nào? – Ông gặng hỏi – Tại sao cậu lại quá quan tâm đến chuyện này? Có phải cậu thích thú trong việc thử xem đầu óc phân tích của cậu như thế nào và muốn chứng tỏ cho mọi người thấy cậu thông minh? Lẽ ra cậu không nên hành động lỗ bịch như thế. Cậu vào văn phòng của tôi, đề cập đến lá thư của Ellen, rồi ném quyển sách trước mặt tôi, phàn: “Bud Corliss theo học đại học ở Stoddard”. Rõ ràng cậu muốn vỗ ngực khoe khoang chơi.
- Có thể là như thế – Gant vẫn nói với giọng ôn tồn – Có thể cháu nghĩ như thế này nữa kia, là hẳn đã giết những cô con gái của bác và cháu muốn hành động như một hiệp sĩ ra tay trừng phạt tên giết người mới hả dạ.

Leo Kingship uống hết ly sữa.

- Tôi thấy tốt hơn hết là cậu nên về Yonkers vui chơi những ngày nghỉ cho rồi.
- Về White Plains chứ? – Gant lấy nĩa ghim miếng bánh còn lại bỏ vào miệng – Bác bị u xơ à? – Gnat hỏi, nhìn ly sữa ông vừa uống hết. Leo Kingship gật đầu.

Gant ngả người ra ghế, nhìn người đàn ông bên cạnh anh một cách chăm chú. Ông đứng dậy, đặt một đồng đô la trên quầy.

- Chào cậu Gant nhé – Ông nói và bỏ đi.

Người chủ quán đến cầm tiền lên, hỏi Gant có cần gì nữa không. Anh lắc đầu.

Anh đáp chuyến tàu năm giờ hai mươi về White Plains.

9. Chương 9

Nhưng cái đêm đó sao mà thất vọng đến thế!

Không phải thất vọng trước những phản ứng của bà mẹ như hấn đã dự đoán. Mẹ hấn đã sưng sốt, kinh ngạc đến nỗi không dám thở mạnh như thể bà đang nhìn thấy một phép màu gì đó vậy. Kìa cái anh chàng quần gia áo quần thẳng nếp, sạch sẽ. Kìa là những tấm thảm mượt mà trải trên sàn nhà, những giấy dán tường đâu phải là giấy mà toàn là vải vóc, lụa là, những quyển sách bọc da gáy mạ vàng, những chiếc đồng hồ vàng trên tường, những cái khay bằng bạc và rượu champagne nữa chứ. Ôi xinh quá, bà cứ thăm thì khe thốt lên, mái đầu bạc lắc lắc mỉm cười như thể không bao giờ bà dám mơ tưởng đến. Nhưng khi bắt gặp ánh mắt của hấn, bà cảm thấy tự hào, tay nhẹ mân mê miếng vải bọc ghế nệm bà đang ngồi. Đầu phải hấn thất vọng vì bà mẹ, người đang mê mẩn, hân hoan. Nhưng điều khiến cho buổi tối hôm đó trở nên nặng nề, chính là thái độ của hai cha con Leo Kingship. Hình như hai cha con mới tranh cãi chuyện gì. Marion không nói chuyện với ông bố, trừ những lúc không thể lẫn tránh được. Hấn tin là câu chuyện đụng đến hấn, bởi vì hấn để ý thấy Leo Kingship nói chuyện với hấn nhưng lại không nhìn hấn. Trong khi đó, Marion, nắm chặt tay hấn, một điều “Anh của em”, hai điều “Anh yêu ơi”, cử chỉ mà trước đây không bao giờ nàng biểu lộ khi có một người nào trước mặt. Hấn cảm thấy gai gai trong người như có viên sỏi trong giày.

Không khí bữa cơm tối tẻ ngắt. Leo Kingship và Marion ngồi ở hai đầu bàn, mẹ hấn và hấn ngồi hai bên bàn. Câu chuyện nhạt nhẽo. Hai cha con không hề trao đổi một lời nào với nhau. Hai mẹ con hấn cũng ngồi im thin thít. Có một cái gì ngăn cách giữa những người trong nhà và những “người chưa phải là người nhà”. Marion gọi hấn là “anh yêu” và kể cho mẹ hấn nghe về căn nhà ở Sutton Terrace. Mẹ hấn nói với Leo Kingship về “lũ trẻ”; Leo thì bảo hấn đưa dùm bánh mì mà chẳng thèm nhìn hấn lấy một giây.

Còn hấn thì ngồi câm miệng. Hấn cầm thìa, cầm nĩa lên một cách chậm rãi cốt để mẹ hấn nhìn thấy và làm theo. Điều đó chỉ có hai mẹ con hấn ngầm ngầm hiểu với nhau; thỉnh thoảng trao nhau nụ cười thầm kín khi hai cha con Kingship ngoảnh mặt nhìn đâu đó.

Cuối bữa ăn, mặc dù trên bàn có một hộp diêm bằng bạc nhưng hấn vẫn cứ đốt thuốc cho Marion bằng hộp diêm riêng của hấn, sau đó làm như vô tình hấn lật mặt hộp diêm có khắc dòng chữ Bud Corliss trên một miếng giấy bạc lên bàn cho bà mẹ nhìn thấy.

Tuy nhiên vẫn có một hòn sỏi nào đó trong chiếc giày của hấn.

Bởi vì là đêm trước Giáng sinh nên họ phải đi nhà thờ. Làm lễ xong, hấn có ý định đưa bà mẹ trở lại khách sạn bà đang ở, còn Marion sẽ theo ông bố trở về nhà. Nhưng Marion, trước vẻ bối rối của hấn, xun xoe, tíu tít trông thật lạ lùng và cương quyết theo hai mẹ con hấn về khách sạn; do đó Leo Kingship phải lủi thủi về một mình, trong lúc Bud đưa mẹ hấn và Marion lên xe tắc xi. Hấn ngồi giữa bà mẹ và Marion; đọc tên những nơi xe chạy ngang qua cho mẹ hấn nghe. Theo chỉ dẫn của hấn, người tài xế cho xe chạy quanh thành phố để bà Corliss ngắm thành phố ban đêm vì bà chưa từng lên New York lần nào.

Hấn để bà mẹ đứng ở hành lang khách sạn, phía ngoài thang máy.

- Mẹ mệt không? – Hấn hỏi. Khi bà mẹ nói là bà cảm thấy mệt mỏi lắm thì hấn lộ vẻ thất vọng – Mẹ khoan đi ngủ, con sẽ đến thăm mẹ – Hấn nói nhỏ nhẹ. Hai mẹ con chào tạm biệt, bà hôn trán hấn, cầm tay như luyến tiếc. Bà Corliss cũng hôn má Marion một cách âu yếm.

Trên đường về nhà, Marion ngồi im lặng.

- Có chuyện gì vậy em?

- Có gì đâu? – Nàng nói, mỉm cười gượng gạo – Sao anh hỏi thế?

Hấn nhún vai.

Hấn định đưa nàng đến tận cổng rồi ra về, nhưng lo âu ngay ngáy ấy vẫn đeo đẳng đến bây giờ, nên hấn theo nàng vào nhà luôn. Leo Kingship đã đi ngủ. Hấn và nàng vào phòng khách. Hấn châm thuốc hút, trong khi Marion mở radio. Cả hai ngồi xuống ghế trường kỷ.

Marion nói với hấn là nàng rất mến mẹ hấn. Hấn nói rằng lấy làm mừng vô cùng và nói là mẹ hấn cũng mến nàng. Họ nói về tương lai, hấn thấy giọng nói của nàng thiếu nhiệt tình, như có điều gì khiến nàng

âm ỨC. Hắn đuổi người ra ghế, mắt mở hé hé, một tay choàng qua vai Marion, chăm chú lắng nghe (trước đây hắn chưa bao giờ chú tâm nghe cái gì cả), cân nhắc, lượng tính từng chỗ ngắt quãng của nàng, từng chỗ nàng lên hay xuống giọng, run sợ cái giây phút ấy sẽ bùng nổ ra. Có thể chẳng có gì quan trọng. Nhất định chẳng có gì quan trọng đâu! Hắn là hắn đã xem nhẹ nàng về một việc gì đấy, hoặc là hắn đã thất hứa với nàng điều gì đó, chỉ thế thôi. Có khả năng có chuyện gì khác không? Hắn ngừng lại trước mỗi một câu trả lời, hắn cân nhắc từng ý, từng lời rồi mới nói, suy nghĩ câu trả lời sẽ có hậu quả như thế nào, chẳng khác gì một tay chơi cờ khê đụng đến quân cờ trước khi di động.

Marion xoay câu chuyện về con cái.

- Chỉ hai đứa thôi – Nàng nói.

Bàn tay trái hắn đặt trên đầu gối, vuốt vuốt nếp quần. Hắn cười.

- Hoặc là ba, hoặc là bốn cũng được – Hắn nói.

- Hai thôi – Nàng dứt khoát – Sau đó một đứa theo học đại học Columbia, một đứa ở Caldwell.

“Caldwell, à chuyện gì về Caldwell đây” – Hắn nghĩ thầm – “Có phải chuyện Ellen không”?

- Có thể cả hai đều theo học ở Michigan hoặc một trường nào đó – Hắn nói.

- Hoặc chúng ta chỉ có một đứa – Marion nói – Nó học ở đại học Columbia, sau đó chuyển về Caldwell, hoặc ngược lại.

Nàng chồm người về đằng trước, miệng mỉm cười, dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn. Hắn để ý thấy nàng dập tắt điếu thuốc một cách cẩn thận hơn mọi khi. “Chuyển về Caldwell, chuyển về Caldwell...”. Hắn im lặng, chờ đợi.

- Không – Marion lại nói – Em không muốn con chuyển đi như thế – Hắn theo dõi từng câu nói mà những rãnh rỗi trước đây nàng chưa thổ lộ – Vì chuyển trường con mình sẽ mất hết số tiền đã đóng toàn năm. Chuyển trường gặp nhiều phiền phức lắm.

Cả hai ngồi bên nhau, im lặng.

- Không – Hắn bắt chọt nói.

- Không cái gì hả anh? – Nàng trở mắt hỏi.

- Anh đâu mất tiền học đã đóng cho trường – Hắn nói.

- Nhưng anh không chuyển trường chứ? – Nàng ngạc nhiên.

- Có chứ, sao lại không. Anh đã nói với em.

- Anh nói hồi nào?

- Có, cưng à! Dứt khoát là anh có nói. Anh học ở Stoddard rồi mới chuyển về Caldwell.

- Dorothy học ở đó, anh có biết không?

- Bét. Ellen nói cho anh nghe.

- Thế sao anh không nói với em, hay là anh có quen với Dorothy?

- Có quen đâu. Ellen chỉ đưa ảnh cho anh xem. Anh nhớ mang máng đã gặp Dorothy ở đâu đấy. Anh đã nói với em ngay hôm đầu tiên gặp em ở viện bảo tàng.

- Không, anh chẳng hề nói cho em nghe. Em can đoan với anh thế.

- Thôi được, anh theo học ở đại học Stoddard hai năm. Anh muốn rằng anh không...

Không để hắn nói hết câu, Marion ôm hôn hắn một cách cuồng nhiệt như thể cho hắn thấy là nàng không nghi ngờ gì hắn.

Vài phút sau, hắn nhìn đồng hồ tay.

- Anh phải về – Hấn nói – Tuần này anh ngủ càng nhiều càng tốt, bởi vì suốt tuần lễ sắp tới anh chẳng có thì giờ ngủ nghỉ gì được đâu – Hấn cười một cách ý nhị.

Hấn nghĩ – Leo Kingship hình như đã nghe phonh phanh chuyện mình học ở Stoddard. Chẳng có gì đáng phải lo lắng cả, chẳng có gì nguy hiểm đáng sợ cả. Tuy nhiên có thể gặp rắc rối chứ chẳng phải đùa đâu vì lão Kingship sẽ hủy bỏ đám cưới mất. Chúa ơi! Không có gì nguy hiểm cả, ngay cả đối với cảnh sát mình cũng không có gì phải lo sợ. Không có điều luật nào ngăn cấm mình theo tán tỉnh con gái nhà giàu. Đúng vậy không? Nhưng tại sao mãi đến hôm nay lão Kingship mới biết việc này? Nếu lão đã cho người điều tra mình thì tại sao lão không cho điều tra sớm hơn? Tại sao lại là ngày hôm nay?... À, có lẽ vì lời báo tin trên tờ báo TIMES. Đúng rồi! Ai đó đọc thấy tin và hấn là người đó cùng học với mình ở Stoddard. Có thể là con của một trong những người bạn của Leo Kingship – “Thằng con trai của tôi và thằng rể tương lai nhà anh cùng học ở đại học Stoddard”. Thế là lão Leo mới liên kết hai sự việc lại với nhau. Dorothy-Allen-Marion và tên đào mỏ. Và sau đó liền nói cho Marion biết, rồi hai cha con nhà lão mới cãi vã nhau.

Chó thật, nếu ngay từ đầu mình kể toạc chuyện này thì hay biết bao. Nhưng biết đâu đó lại là một việc nguy hiểm, ngu xuẩn, bỗng nhiên tự mình tố cáo “Thưa ông con ở bụi này”. Ai chứ lão Leo sẽ nghi ngờ tức khắc và bắt buộc Marion phải nghe lời lão. Nhưng vấn đề là tại sao đến bây giờ lão mới nghi ngờ? Mình nghĩ hai cha con nhà lão mới manh nha ý nghi ngờ thôi vì nếu không thì Marion chẳng biểu lộ sự vui mừng đến thế khi mình nói không quen biết Dorothy. Cũng có thể vì lão giấu không cho Marion biết những tin tức kia? Không, lão ta sẽ cố gắng thuyết phục nàng, sẽ đưa ra tất cả những dữ kiện lão có trong tay ngay. Như vậy lão Kingship chưa nắm giữ điều gì chắc chắn cả. Lão ta có khả năng biết sự thật không? Bằng cách nào lão biết được? Mấy thằng sinh viên trường đại học Stoddard, nay là năm thứ tư cả, có nhớ ai thường đi chơi với Dorothy không? Cũng có thể lắm! Nhưng thời gian này là mùa Giáng sinh – mùa nghỉ học. Bọn chúng đã tản đi rải rác khắp nơi hết rồi. Chỉ còn bốn ngày nữa là đến ngày đám cưới. Lão Leo sẽ không sao khuyên Marion hoãn ngày cưới được nữa.

Việc duy nhất mình có thể làm lúc này là hãy ngồi yên, khoanh tay chờ đợi thôi. Thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu... thứ bảy, a-lê-hấp, mọi việc đã đâu vào đó...

Cứ cho là tình trạng xấu nhất sẽ xảy ra thì lão Leo chỉ có thể kết tội mình là thằng theo đuổi đồng tiền là cùng. Lão không sao chứng minh cái chết của Dorothy là một vụ mưu sát được. Lão cũng không thể vét cạn sông Mississippi để moi lấy khẩu súng nằm sâu dưới đáy bùn lên. Nếu tình trạng tốt nhất xảy ra thì đám cưới vẫn tiến hành suôn sẻ theo dự định. Sau đấy lão Kingship còn có thể làm gì được nữa chứ, dù mấy thằng sinh viên kia có chính thức tố giác là mình và Dorothy bỏ bịch với nhau. Sẽ ly dị chẳng? Sẽ hủy bỏ hôn thú? Cách nào cũng thế thôi cho dù Marion bị thúc giục, khuyến khích chọn lựa một trong hai giải pháp ấy chẳng nữa. Marion cũng chẳng làm gì được. Rồi chuyện gì sẽ xảy ra sau đó? Có lẽ lão ta phải ném ra một số tiền để mua chuộc mình...

Đấy, đấy, lại ý tưởng này nữa... Lão phải quăng ra bao nhiêu tiền để rút đứa con gái rượu của mình ra khỏi nanh vuốt của tên đại đào mỏ khốn kiếp? Chắc chắn là một số tiền lớn kinh khủng. Nhưng không thể nhiều bằng một ngày kia mình sẽ có khi làm con rể lão.

Được ăn cả, ngã về không?

Khi trở lại căn nhà thuê, hấn gọi điện thoại cho mẹ.

- Con mong là đã không đánh thức mẹ dậy. Con từ nhà Marion về.
- Mọi việc thật tốt đẹp, con ạ. Con bé dễ thương lắm. Rất dịu hiền... Mẹ mừng cho con.
- Con xin cảm ơn mẹ.
- Còn ông Kingship quả là một người đáng mến. Con có để ý đến đôi bàn tay của ông ấy không?
- Bàn tay thế nào, mẹ?
- Sạch sẽ quá đi mất – Hấn bật cười lớn – Bud con – Giọng bà thấp hấn xuống – Họ giàu lắm, giàu lắm con ạ.
- Con cũng nghĩ thế.

Hắn nói cho bà mẹ nghe về ngôi nhà ở Sutton Terrace.

- Mẹ đợi mà xem – Hắn nói cho mẹ biết về lò nấu chảy kim loại – Thứ năm ông ta sẽ đưa con đến đấy. Ông muốn con làm quen dần tất cả những cơ sở.

Cuối cùng bà mẹ nói:

- Nay Bud, vì sao con lại nảy ra ý định kia?

- Yù định gì hả mẹ?

- Việc con không trở lại trường học nữa.

- Aø, chuyện đó... con thấy chẳng được ích lợi gì.

- Sao...? – Bà tỏ vẻ thất vọng.

- Mẹ có biết thứ kem cạo mặt không? Mẹ bấm nút ở đầu thì kem chảy ra khỏi hộp, trông giống như kem được đánh cho nổi váng lên vậy?

- Cái gì?

- Thôi, mẹ à. Những chuyện đó chỉ khiến con mệt thêm.

Người mẹ thở dài ảo não, chán ngán:

- Thật xấu hổ... Con không nói cho ai nghe ý định đó cả, phải không con?

- Không. Họ chỉ chờ cơ hội quật ngã con thôi, mẹ à.

Người mẹ nói, giọng ngao ngán, buồn rầu:

- Những việc như vậy, nghĩ thật hổ thẹn quá.

Nói chuyện với bà mẹ xong, hắn về phòng, nằm duỗi người trên giường, cảm thấy khỏe khoắn. Mặc xác lão Kingship và những nghi ngờ của lão. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp!

Lạy Chúa! Bây giờ còn một việc duy nhất mình phải thực hiện – đưa cho mẹ một số tiền.

10. Chương 10

Gordon Gant đang đứng trong toa tàu nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm đếm những cột cây số và buồn cười là đã phải sống một mùa Giáng sinh như thế này.

Khoảng sáu giờ tàu đến Providence. Ở nhà ga, Gant hỏi người hướng dẫn trong văn phòng vài câu, rồi nhìn đồng hồ tay. Anh rời khỏi nhà ga. Trời bên ngoài đã tối sẫm.

Bằng qua con đường bẩn thỉu, anh bước vào một quán nhỏ, gọi thức ăn nhẹ và một ly cà phê – bữa ăn tối mừng lễ Giáng sinh! Ra khỏi quán ăn, anh vào một cửa hàng tạp hóa hỏi mua một cuộn băng keo trong loại nhỏ. Quay trở lại nhà ga anh ngồi xuống ghế băng và đọc tờ báo Tin tức ở Boston. Vào lúc bảy giờ kém mười, anh lại ra khỏi nhà ga, đi đến một nơi gần đó có ba chiếc xe buýt đang đậu đợi khách. Anh bước lên chiếc xe có gắn biển Menasset – Somerset – Fall River.

Bảy giờ hai mươi, xe buýt ngừng lại giữa đường trên con đường chính cách Menasset bốn dãy nhà để cho hành khách xuống. Gant là một trong những hành khách đó. sau khi đưa mắt nhìn quanh, Gant vào một hiệu thuốc cầm lấy quyển danh bạ điện thoại đọc, ghi địa chỉ và số điện thoại. Anh vào phòng điện thoại gần đấy, quay số và đợi, đầu dây điện thoại bên kia reo đến mười lần, vẫn không có tiếng trả lời, anh liền gác máy.

Ngôi nhà một tầng trông giống như một cái hộp, lụp sụp nghèo nàn, sơn màu xám, những khung cửa sổ tối đen, tuyết bám đầy. Khi đi ngang qua, Gant cố gắng nhìn thật kỹ. Căn nhà chỉ cách lề đường vài ba thước. Chẳng có ai dọn dẹp lớp tuyết ở cửa và lối đi.

Anh đi hết dãy nhà cuối cùng vắng người, quay trở lại, đi ngang qua căn nhà lúc này lần nữa, lần này anh đưa mắt nhìn bao quát. Trong một căn nhà có cây Nôen rực rỡ nơi cửa sổ một gia đình người Tây Ban Nha thì phải, đang âm cúng quây quần mừng Giáng sinh. Ở một ngôi nhà khác bên kia đường, một người đàn ông cô độc đang xoay xoay quả địa cầu đặt trên đùi, rồi lấy ngón tay chặn lại, nhìn xem ngón tay đang chỉ đất nước nào trên đó. Gant đi qua, đi hết dãy nhà rồi quay trở lại. Lần này, khi đi ngang qua căn nhà đó và gia đình người Tây Ban Nha. Anh đi vòng ra phía sau.

Ngôi nhà có một cổng vào nho nhỏ, trong sân một vài sợi dây với áo quần vắt ngang. Một hàng rào bằng gỗ khá cao bao quanh. Gant trèo qua cổng. Nhà chỉ có một cửa lớn và một cửa sổ, một thùng rác và một thau giặt quần áo. Gant thử mở cửa. Cửa đóng. Cửa sổ cũng đóng. Đó là một cửa sổ lót kính. Gant lấy trong túi ra cuộn băng keo trong. Cắt một đoạn ngắn, anh dán lên cửa sổ, một đoạn khác dán ngay phía dưới then cài, rồi một đoạn nữa, một đoạn nữa...

Vài phút sau, Gant lấy ra một con dao cắt gương, mang găng tay vào bắt đầu cắt. Tiếng lưỡi dao nhẹ rít lên đều đều. Tiếng gương vỡ kêu “tách”. Anh nhẹ nhàng lấy miếng gương vừa cắt ra khỏi cửa đặt nó vào trong thùng rác. Luồn tay qua cửa sổ, anh mở then cài.

Lấy trong túi ra ngọn đèn pin giống hình cây bút máy, anh nhào người qua cửa sổ đã mở, rọi đèn. Một chiếc ghế phía dưới cửa sổ để đầy sách báo. Gant đẩy ghế qua một bên trèo vào, và đóng cửa sổ lại.

Aùnh đèn pin mỏng manh quét một đường cho thấy trong nhà bếp bừa bãi, lộn xộn. Gant từ từ tiến lên.

Anh vào một phòng khách. Aùnh Bud treo đầy trên tường: Bud mặc quần áo sơc lúc còn nhỏ, hấn thi tốt nghiệp trung học, Bud trong bộ quần áo đồng phục, Bud trong bộ quần áo màu sẫm đang cười.

Anh đi hết phòng khách rồi vào một hành lang. Đầu hành lang là phòng ngủ, chai nước nằm trên đầu tủ áo quần. Ngăn áo quần trống trơn. Trên giường vút lẩn lóc những tờ báo, trên bàn có một tấm hình đám cưới và một bức hình của Bud. Phòng thứ hai là phòng tắm, ánh đèn pin le lói quét lên những bức tường ẩm mốc.

Phòng thứ ba là phòng ngủ của Bud. Trông giống như phòng của một khách sạn hạng tồi. Những văn bằng tốt nghiệp treo trên phía trên đầu giường ngủ, những đồ dùng cá nhân vương vãi trong phòng. Gant đi vào.

Anh quan sát trên các kệ sách. Phần lớn là sách giáo khoa, một vài cuốn truyện cổ điển. Không có quyển nhật ký, quyển ghi chép nào. anh ngồi xuống bên bàn học, lần lượt mở từng ngăn kéo. Một sổ giấy tờ của trường học, một vài bài báo cắt từ báo LIFE và NEW YORKER, bản đồ chỉ đường ở New England. Không có thư từ, không một quyển lịch ghi chú ở trên. Không có gì cả. Anh đứng dậy, đi đến tủ áo quần. Một nửa ngăn kéo bỏ trống. Những ngăn kéo còn lại đựng áo quần mùa hè và đồ tắm, vài đôi tất màu lá mạ. Trong góc của ngăn kéo không có một mảnh giấy, không một bức ảnh nào bỏ quên.

Gant mở tủ áo một cách chiếu lệ. Một chiếc hộp sắt nhỏ nằm trên sàn tủ áo. Anh lấy ra, đặt lên bàn. Hộp khóa kín. Anh cầm lên lắc và nghe bên trong hình như có tiếng giấy tờ xê dịch. Anh để hộp xuống, dùng mũi dao nhỏ nạy nắp hộp. Sau đấy anh mang vào nhà bếp, lục lọi tìm thấy cái mỏ đinh vít trong một ngăn kéo. Anh thử nạy lần nữa. Vẫn không được. Cuối cùng anh lấy giấy bọc nó lại, thầm mong đó không phải là hộp đựng tiền của bà Corliss.

Anh mở cửa sổ trèo ra. Khi đã đóng và khóa cửa sổ lại, anh ôm kè kè chiếc hộp trèo qua cổng, lặng lẽ đi giữa những ngôi nhà hai bên vệ đường.

11. Chương 11

- Cô Marion đi với cậu Corliss. Cô nói sẽ về sớm. Có ông Detweiler đang đợi ông ở phòng khách.

- Detweiler nào vậy?

- Ông ấy nói là cô thư ký yêu cầu ông ấy tới đây vì một việc cơ mật. Ông ấy có mang theo một chiếc hộp sắt nhỏ.

“Dettweiler”. Leo Kingship cau mày moi óc nhớ xem là ai. Ông đi vào phòng khách. Gordon Gant đứng lên khỏi ghế bành bên cạnh lò sưởi.

- Chào bác – Anh nói với vẻ thích thú. Kingship nhìn anh một chốc.

- Trưa nay không phải cô Richardson đã nói cho cậu biết rằng tôi không muốn tiếp ai cả sao? – Ông chống nạnh và nói lớn – Cậu hãy bước ra khỏi đây. Nếu Marion bước vào...

- Hàng triển lãm loại một – Anh vừa nói vừa đưa những quyển sách nhỏ lên – để chống lại Bud Corliss.

- Tôi không muốn... – Ông bỏ dở câu nói. Lộ vẻ kinh ngạc, ông đi lại phía Gant. Ông cầm lấy những quyển sách nhỏ từ tay Gant – Những quyển sách do chúng tôi phát hành.

- Bud Corliss có những quyển sách này – Gant nói – trong chiếc hộp bằng sắt hắc để ở nhà tại Menasset, bang Massachusetts – Anh đá nhẹ vào chiếc hộp trên sàn nhà dưới chân anh, nắp hộp bật mở ra, bên trong có bốn bì thư – Đêm qua cháu đã đánh cắp tại nhà hắc.

- Cậu đánh cắp à?

Gant mỉm cười.

- Lấy độc trị độc. Cháu không biết hắc hiện giờ ở đâu trong thành phố New York, do đó cháu quyết định đi Menasset.

- Lạy Chúa! Anh điên thật rồi – Leo Kingship nặng nhọc gieo người xuống chiếc ghế dưới lò sưởi. Ông trân trân nhìn những quyển sách nhỏ – Ôi! – Ông rên rỉ.

Gant ngồi xuống ghế bên cạnh divăng.

- Nếu bác muốn, bác hãy quan sát mẫu hàng triển lãm loại một này. Các góc sách đều đã bị cong, sòn, những trang sách long ra. Cháu dám nói là hắc đã có những quyển sách này khá lâu. Cháu cũng dám nói là hắc đã nghiền cứu, nghiền ngẫm những quyển sách rất kỹ.

- Đồ... đồ khôn kiếp – Kingship bật chữi thề, hình như chưa bao giờ ông có thói quen chữi thề như thế.

Lấy chân hất nhẹ chiếc hộp, Gant nói:

- Lịch sử của Bud Corliss là một vở bi kịch được gói ghém trong bốn bì thư này. Bì thư thứ nhất, những bài báo của vị anh hùng thời kỳ ở trường trung học, rồi lớp trưởng, chủ tịch ủy ban sinh viên năm thứ nhất, hầu như là những thành tích đáng kể vân vân và vân vân. Bì thư thứ hai, giấy giải ngũ danh dự, huy chương đồng, anh dũng bội tinh, một vài tấm ảnh đã phai mờ nhưng rất thú vị và một tờ biên nhận cầm đồ có thể đổi lấy một chiếc đồng hồ đeo tay trị giá khoảng hai trăm đôla. Bì thư thứ ba: Những ngày học ở đại học, giấy chuyển trường từ Stoddard về Caldwell. Bì thư thứ tư: Hai quyển sách mỏng viết về công ty Kingship Copper, hình như hắc đã đọc ngấu ngiến hai quyển sách này và đây là – Anh rút trong túi quần ra một mảnh giấy đã được gấp nếp lại, và trao cho Leo Kingship – Cháu mù tịt, không hiểu gì cả.

Leo cầm tờ giấy, mở ra. Mới đọc được một nửa, ông hỏi Gant:

- Cái gì thế này?

- Cháu cũng đang hỏi bác đấy.

Ông lắc đầu tỏ vẻ không hiểu:

- Nhất định mảnh giấy này chứa đựng một điều gì liên quan đến câu chuyện này – Gant nhận xét – Cháu tìm thấy trong những quyển sách ấy.

Leo lắc đầu đưa tờ giấy lại cho Gant, anh cầm lấy nhét vào túi quần. Leo Kingship đưa mắt nhìn các quyển sách một lần nữa. Tay ông bóp chặt lấy các bìa sách:

- Aên nói làm sao với Marion đây – Ông bắn khoăn – Con bé quá yêu hấn...

Ông nhìn Gant một cách thăm nào. Lát sau nét mặt ông dịu lại, ông nhìn sách rồi nhìn Gant, đôi mắt nheo lại:

- Làm thế nào cậu biết trong hộp có những thứ này? Làm sao tôi biết được là không phải chính tay cậu đã bỏ những thứ này vào trong đó?

Gant há hốc miệng ra, sững sốt.

- Ôi, Chúa ơi... - Anh khẽ kêu lên.

Leo Kingship vòng quanh đi vắng qua căn phòng. Trên chiếc bàn có những nét chạm trổ có một máy điện thoại. Leo quay số.

- Nào, thử xem – Gant nói, vẻ trách móc. Bầu không khí im lặng bỗng trầm xuống đến nỗi có thể nghe tiếng u u và tiếng nhắc máy điện thoại.

- Chào cô Richardson, Leo Kingship đây. Tôi nhờ cô giúp một việc. Cô chịu phiền nhé. Và tôi mong cô tuyệt đối giữ kín. Cô hãy xuống văn phòng. Ừ, ngay bây giờ. Tôi đã không làm phiền cô, nếu đây không phải là một vấn đề quan trọng... Cảm ơn Richardson. Cô đến phòng giao tế công cộng tìm thử xem ở đó có gói những ấn phẩm của công ty cho... Bud Corliss không?

- Burton Corliss – Gant nhắc.

- Hoặc Burton Corliss. Ồ, đúng thế. Tôi ở nhà, do đó khi tìm thấy, cô nhớ gọi cho tôi, bất cứ lúc nào.

Gant ngúc ngắc đầu uể oải.

- Chúng ta đang có trong tay những vật thật vô dụng, phải không bác?

- Tôi tin những bằng chứng cậu đưa ra tối nay là đúng – Leo Kingship xác nhận – Tôi rất tin.

Ông trở lại đứng sau lưng ghế.

- Nếu bác tin thế, thì bác biết đấy, chúng ta đang ở trong một hoàn cảnh rất khó xử.

Leo chống tay lên thành ghế nhìn xuống những quyển sách trên nệm ghế ông ngồi lúc nãy.

- Thật khó xử vô cùng – Gant lặp lại câu nói.

Leo thở dài thườn thượt, vòng ra trước ghế, cầm những quyển sách lên rồi ngồi xuống.

- Tôi phải nói với Marion như thế nào đây? – Ông hỏi, tay xoa xoa đầu gối – Đồ chó đẻ, thằng khốn kiếp!

Gant ngả người về đằng trước, khuỷu tay tựa trên đầu gối:

- Bác Kingship, cháu hoàn toàn đúng trong việc này. Bác có công nhận là toàn bộ câu chuyện của cháu là đúng không?

- Toàn bộ câu chuyện à? – Leo thần thờ hỏi.

- Vâng, kể cả trường hợp Dorothy và Ellen nữa.

Leo Kingship thở ra một cách giận dữ, Gant nói nhanh.

- Hấn đã không kể cho Marion nghe về chuyện hấn theo học ở đại học Stoddard. Chắc chắn hấn đã nhúng tay vào cái chết của Dorothy. Chính hấn là tác giả cái bào thai đó. Hấn giết Dorothy, rồi giết Powell, giết Ellen vì hai người này đã phát hiện ra tội ác của hấn. Hấn phải giết họ để bịt đầu mối.

- Còn lá thư...

- Hấn đã lừa Dorothy để nàng phải viết lá thư kia. Việc này trước đó cũng đã xảy ra rồi – tháng vừa qua, báo có đăng tin về một gã đã làm như thế, cũng lý do giống như thế này: cô gái có thai.

Leo lắc đầu.

- Vậy mà tôi đã tin hắn. Qua những gì hắn đã đối xử với Marion, tôi thấy tin tưởng hắn quá sức! Tuy nhiên, cậu Gant à, có một kẻ hở trong lý luận của cậu, một kẻ hở vô cùng quan trọng.

- Bác nói cái gì, thưa bác? – Gant hỏi.

- Hắn chạy theo tiền, phải không? – Gant gật đầu xác nhận – Và cậu hắn đã rõ khi Dorothy bị giết thì nó đang ăn mặc cái thì cũ, cái thì mới, cái thì mượn, cái thì mua, cái màu xanh... - Gant lại gật đầu đồng ý – Dù hắn là người đã gây ra nỗi khổ đau của con gái tôi nhưng nó vẫn sẵn sàng kết hôn với hắn, thì tại sao hắn lại giết con bé chứ? Lẽ ra hắn sẽ tiếp tục tiến tới và cưới con bé phải không? Cưới Dorothy thì hắn sẽ có tiền kia mà!

Gant nhìn ông, không nói gì cả.

- Trường hợp này, cậu đúng, nhưng trường hợp Dorothy thì cậu sai bét, sai, sai hết – Ông có vẻ giận dữ.

Một lúc sau, Gant đứng lên, quay lại đi về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài, mặt buồn rầu, môi bặm lại.

- Cháu có thể nhảy xuống – Anh tuyên bố.

Khi tiếng chuông cửa reo vang, Gant quay phắt lại. Leo Kingship đã đứng lên tự hồi nào và đang đứng trước lò sưởi, nhìn đồng cùi được xếp chồng lên nhau như hình một kim tự tháp. Ông miễn cưỡng quay lui, tay ôm các quyển sách, tránh đôi mắt Gant đang chăm chú nhìn ông. Cả hai đều nghe tiếng cửa mở, rồi một giọng nói vọng vào phòng...

- Anh vào một chốc đã nào.

- Thôi, Marion à. Sáng mai chúng ta phải dậy sớm. Một khoảng im lặng khá lâu – Anh sẽ có mặt lúc bảy giờ ba mươi.

- Anh nên mặc áo quần sẫm màu nhé. Ở nhà máy bắn lăm – lại im lặng – Tạm biệt anh Bud...

- Chào em.

Tiếng cửa đóng lại.

Leo Kingship cuộn tròn các quyển sách.

- Marion à – Ông gọi, nhưng giọng ông nhỏ quá – Marion – Ông gọi lần nữa, lớn hơn.

- Con đến ngay – Giọng Marion đáp lại, vui vẻ.

Cả hai người đều bồn chồn đợi chờ, thời gian như ngừng lại. Marion xuất hiện ở cửa, đang vội kéo chiếc cổ áo bằng lông lên, đôi má ửng hồng vì cái giá lạnh bên ngoài. Nàng mỉm cười, nói:

- Bọn con đã...

Nhìn thấy Gant, nàng ngừng lại, tay buông xuống.

- Marion à, ba và cậu...

Nàng quay ngoắt người, đi ra.

- Marion – Leo Kingship chạy theo ra cửa gọi lớn. Nàng bước lên được nửa cầu thang, những bước chân thoăn thoắt, đẩy về giận dữ.

- Marion – Ông gọi, giọng bức mình, như ra lệnh. Marion dừng lại, mặt đanh lại nhìn thẳng lên phía trên lầu, một tay đặt trên tay vịn.

- Sao? – Nàng buông tiếng cộc lốc.

- Xuống đây ba nói chuyện. Một câu chuyện vô cùng hệ trọng.

Một phút trôi qua.

- Xuống đây, Marion – Ông lặp lại một lần nữa.

- Thôi được – Nàng quay lại đi xuống cầu thang – Ba có thể nói, trước khi con lên lầu thu xếp đồ đạc ra khỏi nhà. Giọng nàng lạnh lùng, xa lạ.

Kingship trở lại phòng khách. Gant đang đứng bồn chồn ở giữa phòng, tay đưa ra sau chống lên thành ghế. Kingship lắc đầu buồn rầu đến đứng bên cạnh anh.

Marion bước vào phòng khách. Cả hai đưa mắt nhìn nhưng nàng chẳng thèm nhìn ai cả, đi qua cái ghế phía bên kia gần cái divăng. Nàng ngồi xuống. Cẩn thận bắt chân chữ ngũ, nàng sửa lại chiếc váy màu đỏ sậm. Tựa hai tay lên hai bên thành ghế, nàng quắc mắt nhìn hai người đang đứng sau chiếc ghế phía bên trái nàng.

- Thế nào? – Nàng nhếch môi hỏi.

Leo Kingship, cử chỉ lúng túng, tránh không nhìn nàng, nói:

- Cậu Gant đến... Hôm qua cậu ấy...

- Chuyện gì thế? – Marion ngắt lời.

Ông bố quay sang Gant lộ vẻ cầu cứu.

- Chiều hôm qua – Gant đỡ lời – Bố cô hoàn toàn không hay biết gì cả, tôi đã đi Menasset và tôi đã đột nhập vào nhà vị hôn phu của cô...

- Ai cho phép anh làm thế?

- ... Và tôi có lấy một chiếc hộp sắt trong tủ áo của Bud...

Marion ép sát người vào ghế, mặt trở nên trắng bệch, môi mím chặt, mắt nhắm nghiền lại.

- Tôi mang nó về nhà và mở nắp...

Nàng mở mắt ra, rục sáng, giận dữ:

- Anh tìm thấy cái gì nào? Kế hoạch về bom nguyên tử chẳng?

Họ im lặng.

- Anh tìm thấy cái gì? – Nàng lặp lại câu hỏi, giọng thấp xuống, chán nản.

Leo Kingship đi đến bên nàng, đưa cho nàng những quyển sách mỏng nhẵn nhúm. Nàng uể oải cầm lấy, nhìn những quyển sách.

- Sách đã cũ – Gant lên tiếng – Bud đã có những quyển sách này lâu rồi.

- Hẳn đã không trở về Menasset kể từ khi con bắt đầu quen hẳn – Leo nói – Hẳn có những quyển sách này trước khi quen con.

Nàng cẩn thận vuốt những quyển sách để trên đùi nàng. Một vài góc cuốn sách bị cong lại, nàng bẻ thẳng ra.

- Có thể Ellen đã cho anh ấy – Marion nói.

- Ellen không bao giờ có những ấn phẩm này, Marion à, con biết điều đó. Ellen không quan tâm tới những thứ này, cũng giống như con vậy.

Marion gấp sách lại, nhìn mặt sau sách:

- Ba có mặt ở đó không, khi anh ta mở cái hộp này? – Nàng hỏi ông bố – Ba có tin chắc là những quyển sách này ở trong hộp này không?

- Ba đang cho kiểm tra lại. nhưng cậu Gant có lý do để...

Marion bắt đầu lật các trang của một trong những quyển sách. Nàng lật chúng một cách hồ hững như thể đó là cuốn tạp chí ở một phòng đợi. Vài phút sau nàng nói, vẻ mặt nghiêm nghị.

- Thôi được, có thể trước hết, Bud bị tiền bạc lôi cuốn – Nàng cười mỉa – Một lần trong đời, con đã biết ơn về những đồng tiền của ba – Nàng lật thêm một trang nữa – Người ta sẽ nói gì về việc này? Yêu một cô con gái nhà giàu cũng dễ như yêu một cô con gái nhà nghèo vậy thôi – Lại lật tiếp thêm một trang nữa – Ba không thể trách Bud được, vì anh ấy xuất thân từ một gia đình nghèo. Môi trường chung quanh đã ảnh hưởng... - Nàng bật đứng dậy, ném những quyển sách lên divăng – Ba còn muốn gì khác nữa? – Tay nàng run run.

- Cái gì khác là sao? – Leo hỏi lại – Thế cũng chưa đủ hay sao con?

- Đủ à? – Nàng gần giọng – Đủ cho cái gì kia chứ? Không – Nàng lắc đầu – Không, không đủ đâu.

- Con vẫn muốn...

- Bud yêu con. Có thể thoát tiền tiền bạc lôi cuốn anh ấy yêu con cũng nên. Ồ, giả như con là một cô gái đẹp thì sao? Con sẽ không hủy bỏ đám cưới của con, nếu con khám phá ra rằng chính ánh mắt của con đã lôi cuốn anh ấy, phải không?

- Thoạt tiên ư? – Ông bố chua chát – Không, tiền vẫn là cái đã mê hoặc hẳn.

- Ba không có quyền nói như thế!

- Marion, bây giờ con không thể kết hôn với hẳn được nữa.

- Không được à? Ba cứ đến tòa Hành chính vào sáng thứ hai thử xem.

- Hẳn là một thằng...

- Con van ba, ba thì lúc nào cũng biết rõ người này tốt, người kia xấu. Ba đã biết mẹ con xấu xa và đã xua đuổi mẹ con đi. Ba cũng biết Dorothy hư đốn và em con đã hủy mình cũng là vì nó đã được nuôi dưỡng, được giáo dục bằng những cái tốt, những cái xấu, những cái đúng, những cái sai của ba. ba chưa vừa lòng với những cái đúng, cái sai đó của ba ư?

- Con không thể lấy một thằng chồng chỉ biết chạy theo con vì đồng tiền!

- Bud yêu con. Ba không hiểu tiếng Anh à? Bud yêu con. Anh ấy yêu con. Ba nghe rõ không hả ba? con không cần biết điều gì đã buộc chặt chúng con lại với nhau. Tụi con có ý nghĩ giống nhau. Cảm nhận giống nhau. Cùng thích loại sách như nhau, những vở kịch giống nhau, thích cùng một thứ âm nhạc, những...

- Những món ăn giống nhau – Gant nói xen vào – Cả hai đều thích món ăn của người Ý, của người Mỹ.

Marion giật mình quay sang nhìn Gant, miệng há rộng kinh ngạc, sững sờ. Gant lấy mảnh giấy trong túi quần ra, cầm trên tay.

- Và những quyển sách kia – Anh nói, nhìn vào mảnh giấy – Là những tác phẩm của Proust, Thomas Wolfe, Carson, Mc. Cullers? (1)

Marion tròn tròn mắt.

- Làm thế nào... Cái gì thế kia?

Gant vòng qua divăng. Nàng quay sang đối mặt với anh.

- Cô hãy ngồi xuống.

- Anh đang... – Nàng đi dịch lui, đụng phải divăng.

- Cô hãy ngồi xuống đã – Gant nói nhỏ nhẹ.

Nàng nghe lời anh.

- Cái gì thế? – Nàng hỏi, giọng hốt hoảng.

- Mảnh giấy ở trong cái hộp sắt cùng với những quyển sách ấy, trong cùng một bì thư lớn. Nét chữ của Bud, tôi đoán thế – Anh đưa mảnh giấy cho Marion, nói giọng ân hận – Rất tiếc!

Marin nhìn Gant, vẻ bối rối, rồi nhìn xuống mảnh giấy:

Proust, T. Wolfe, C. Mc Cullers, Madame Bovary, Alice In Wonderland... (Sách phải đọc).

Nghệ thuật (phần lớn nghệ thuật hiện đại) Hopley, Hopper, Demuth... (phải đọc loại sách tổng quát về nghệ thuật hiện đại).

Ganh tị với Ellen?

Renoir, Van Gogh.

Thức ăn của Ý, của Mỹ (phải đi xem những quán ở New York).

Kịch: Shaw, T. Williams – Những vở kịch trang trọng...

Chỉ mới đọc được một phần tư mảnh giấy chi chít những chữ, đôi má nàng dần dần đỏ sẫm. Nàng run rẩy cuộn mảnh giấy lại.

- Ôi – Nàng rên rỉ đau đớn, lại mở mảnh giấy ra – Tôi đâu phải là... người dễ tin – Nàng nói, mắt không ngược nhìn lên.

Nàng cười như điên dại, nhìn ông bố đang nhè nhẹ đi vòng đến phía cuối đi vắng đứng bên cạnh nàng lộ vẻ bất lực.

- Lẽ ra con bé phải biết, phải không ba?

Đôi má nàng hồng trở lại, đỏ rực lên. Nàng đảo mắt nhìn quanh, rồi bất chợt nàng lấy hết sức vò nát mảnh giấy trong tay.

- Không thể ngờ được – Nàng khẽ nhếch môi cười cay đắng, nước mắt ràn rụa trên má, những ngón tay bóp chặt mảnh giấy – Lẽ ra con phải nhận thấy... - Nàng buông tay ra thả rơi mảnh giấy, đưa tay ôm lấy mặt, nức nở.

Ông bố lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh đứa con, ôm lấy đôi vai đang run rẩy vì đau đớn, tủi nhục.

- Marion con, ba mừng vì con đã nhận ra kịp thời.

Cả người nàng gập xuống trong đôi tay của ông bố, mềm nhũn, bàng hoàng.

- Ba không hiểu được, ba không sao hiểu được đâu ba ơi! – Nàng vẫn úp mặt trong đôi tay thổn thức, tức tưởi ...

Nàng không khóc nữa, ngồi đó câm lặng, những ngón tay cuộn vào chiếc khăn tay ông bố vừa đưa cho nàng. Nàng đưa mắt nhìn mảnh giấy trên tấm thảm.

- Ba đưa con lên lầu, nghe con? - Leo nói, giọng nghèn nghẹn.

- Không ... Ba để con ngồi đây.

Ông đứng, đi đến bên Gant đang đứng bên cửa sổ. Hai người im lặng, nhìn những ánh đèn bên kia sông. Cuối cùng Leo Kingship lên tiếng:

- Tôi phải làm gì hần mới được. Thề có trời đất chứng giám, tôi phải trả thù.

Một phút trôi qua, Gant nói:

- Lúc này, Marion có nói đến cái tốt, cái xấu của bác. Có phải bác qua nghiêm khắc đối với các cô gái của bác không?

Leo Kingship suy nghĩ, rồi nói:

- Chẳng nghiêm khắc lắm đâu.

- Cháu nghĩ bác khắt khe thật. Qua cách nói của Marion, cháu nhận thấy điều đó.

- Nó đang tức giận.

Gant nhìn bảng hiệu Pessi-Cola bên kia sông.

- Trong cái quán giải khát kia, hôm đó... bác và cháu rời khỏi nhà Marion, bác có nói cái gì đấy, hình như bác đã xua đuổi một trong những đứa con của bác. Bác nói gì thế?

- Tôi nói đến Dorothy. Có lẽ nếu tôi không...

- Nghiêm khắc quá, phải không bác – Gant gợi ý.

- Không, tôi không nghiêm khắc. Tôi chỉ dạy cho chúng biết điều phải, điều trái. Có lẽ tôi... hơi cường điệu một chút, bởi vì mẹ của chúng... -Ông thở dài – Lẽ ra Dorothy phải thấy tự tử không phải là lối thoát duy nhất.

Gant lấy bao thuốc, rút một điếu, cầm giữa hai ngón tay.

- Bác Kingship à, bác sẽ làm gì nếu như Dorothy lấy chồng mà không hỏi ý kiến bác trước? Và sau đó lại đẻ con... sớm quá?

Leo im lặng một lúc, rồi nói:

- Tôi cũng không biết nữa.

- Hẳn đã xô Dorothy xuống lầu – Marion bỗng lên tiếng một cách bình tĩnh. Cả hai người đồng thời quay lại. Marion vẫn ngồi bất động trên divăng. Họ nhìn thấy khuôn mặt nàng trong chiếc gương soi treo phía trên lò sưởi. Nàng nhìn những mảnh giấy vung vãi trên tấm thảm.

- Thế nào bác? –Gant chợt hỏi Leo Kingskip.

- Tôi không cho là hẳn đã đẩy Dorothy rớt xuống – Ông phản đối.

- Lẽ ra ba phải nghĩ đến điều đó – Giọng nói của Marion thản thờ, vô hồn.

Leo lại quay nhìn ra ngoài cửa sổ. Sau cùng ông nói:

- Trong trường hợp đó, không ai dám nhận lãnh trách nhiệm về việc kết hôn của đôi trai gái ấy, cũng như... Ông bỏ lửng câu nói.

- Đấy, đấy – Gant châm thuốc, nói?Chính vì thế hẳn đã giết Dorothy. Nhất định con gái bác đã nói cho hẳn biết về bác. Hẳn không làm cách nào đụng đến đồng tiền của bác được, dù thậm chí hẳn có cưới Dorothy chẳng nữa; và nếu hẳn không chịu cưới Dorothy thì hẳn sẽ gặp rắc rối. Cho nên... sau đó hẳn lại thử thời vận một lần nữa, hẳn làm quen Ellen, nhưng Ellen lại bắt tay vào việc điều tra về cái chết của Dorothy và nàng sắp phanh phui ra sự thật thì hẳn hoảng sợ đến nỗi chẳng còn cách nào khác là phải thủ tiêu cả Powell lẫn Ellen, như hẳn đã thủ tiêu Dorothy. Hẳn lại thử cơ may một lần thứ ba.

- Bud phải không? – Marion lên tiếng hỏi. Lần này nàng nói cái tên đó một cách ngập ngừng, thẳng thốt. Nét mặt nàng phản chiếu trong gương đầy vẻ kinh hoàng, ngạc nhiên, như thể người chồng chưa cưới của nàng đã bị buộc tội không đủ tư cách ngồi vào bàn ăn vậy.

Leo Kingship nheo mắt nhìn ra ngoài trời.

- Tôi tin là hẳn không làm thế. Tôi tin thế – Leo nói một cách quả quyết nhưng khi quay lại nhìn Gant thì sự cương quyết đó của ông bỗng biến mất đi – Cậu chỉ dựa vào mỗi một điều là hẳn đã không nói cho Marion biết chuyện hẳn học ở Stoddard rồi suy đoán ra như vậy. Chúng ta thậm chí chưa dám chắc là hẳn có quen biết Dorothy hay không? Chưa nói đến việc hẳn không phải là người độc nhất quen biết Dorothy. Chúng ta phải nắm chắc các sự kiện.

- Có các nữ sinh viên ở ký túc xá – Gant nói – Một số các cô hẳn biết Dorothy bắt bò với ai.

Leo gật đầu có vẻ đồng ý.

- Tôi có thể thuê người đến đấy, nói với các cô.

Gant vẽ tư lự lắc đầu.

- Chẳng ích lợi gì. Hiện giờ là kỳ nghỉ. Đến lúc bác tìm ra được các cô gái biết chuyện này thì đã quá trễ.

- Sao lại quá trễ?

- Một khi hắn biết ngày cưới bị hủy – Gant liếc nhìn Marion, nàng ngồi im lặng – Hắn sẽ không khoanh tay ngồi đợi xem tại sao, phải không, thưa bác?

- Chúng ta sẽ tìm thấy hắn – Leo nói một cách tin tưởng.

- Có thể tìm thấy, mà cũng có thể không, vì hắn biến mất rồi – Gant hút thuốc ra chiều nghĩ ngợi – Dorothy không để lại một quyển nhật ký hay cái gì khác sao?

Chuông điện thoại reo.

Leo Kingship đến bên cái bàn chạm trổ, nhắc máy lên.

- Alo – Thời gian im lặng kéo dài. Gant đưa mắt nhìn Marion, nàng chồm người về phía trước, nhặt những mảnh giấy trên thảm – Khi nào – Kingship hỏi. Marion để những mảnh giấy vụn trong lòng bàn tay trái, vo vo chúng lại với nhau. Nàng nhìn như không biết phải xử trí với chúng như thế nào. Nàng bỏ chúng xuống chiếc divăng cạnh nàng – Cảm ơn – Giọng Leo Kingship yếu ớt. Có tiếng bỏ máy điện thoại xuống. Im lặng. Gant quay nhìn Leo Kingship. Ông đang đứng cạnh bàn, nét mặt đanh lại.

- Richardson gọi – Leo nói – Một văn bản gửi đến cho Burton Corliss ở Caldwell, bang Wisconsin ngày 16.10.19...

- Ngay khi hắn khởi sự chiến dịch với Ellen – Gant nói.

Ông gật đầu.

- Nhưng đó là lần thứ hai – Giọng ông chậm rãi – Một văn bản gửi cho Burton Corliss ở Blue River, bang Iowa, ngày 6.2.19...

- Dorothy... - Gant thì thào.

Marion rên rỉ.

Marion lên lầu, còn Gant ở lại.

- Chúng ta đang đi đúng hướng của Ellen – Gant nói – Cảnh sát có bức thư tuyên mệnh của Dorothy, còn những gì chúng ta có chỉ là những hoài nghi mà thôi, những dữ kiện chưa đủ sức thuyết phục cảnh sát được.

Leo Kingship cầm lên một trong số những quyển sách.

- Tôi sẽ tóm đầu hắn – Ông nói lớn.

- Cảnh sát đã không phát hiện được gì tại chỗ ở của Powell cả sao? Chẳng hạn dấu tay, sợi chỉ...

- Chẳng có gì hết. Chỗ ở của Powell cũng không, tại quán Ellen ăn cũng không...

Gant thở dài.

- Cho dù bác có yêu cầu cảnh sát bắt giữ hắn chẳng nữa thì một sinh viên trường luật năm thứ nhất cũng có thể thả hắn ra trong vòng năm phút.

- Tôi sẽ tóm đầu hắn bằng cách khác. Chắc chắn tôi sẽ bắt hắn.

- Chúng ta, hoặc là phải tìm cho ra bằng cách nào hắn đã lừa Dorothy viết lá thư đó, hoặc là khẩu súng hắn đã sử dụng để giết Powell và Ellen. và phải làm trước ngày thứ bảy mới được.

Kingship đưa mắt nhìn bức ảnh trên bìa một quyển sách.

- Lò nấu kim loại... - Ông nói đầy vẻ ân hận – Bắt buộc ngày mai chúng tôi phải bay đến đấy. Tôi muốn chỉ cho hắn xem. Cả Marion nữa. Trước đây con bé chẳng bao giờ để tâm đến.

- Tốt hơn bác nên nói Marion đừng cho hắn biết ngày cưới đã bị hủy bỏ, đợi đến giây phút cuối hăng hay.

Leo Kingship vuốt thẳng quyển sách trên đùi ông. Ông ngược mắt nhìn lên hỏi:

- Cậu nói cái gì?

- Cháu nói là bác nên nói Marion đừng để hấn biết ngày cưới đã bị hủy, đợi đến giây phút cuối cùng rồi hẵng hay.

- Ôi! – Ông than vãn, nhìn lại quyển sách. Một phút trôi qua – Hấn đã chọn lần người – Ông nói nhỏ nhỏ, mắt vẫn nhìn đắm đắm tấm ảnh lò nấu kim loại – Lẽ ra hấn nên chọn con gái của một người khác thì hay hơn.

Ghi chú:

(1) Những nhà văn nổi tiếng của Pháp, Đức, Anh, Mỹ. (ND)

12. Chương 12

Không, hấn quả quyết một cách vô tư. Thực sự chưa bao giờ có một ngày tuyệt vời như thế này. Cái gì, không bao giờ? Không, không bao giờ! Cái gì, không bao giờ? Ồ, ờ... chưa bao giờ! Hấn quay trở lại phía nhà đợi máy bay, khe ngâm nga nhỏ nhỏ trong miệng.

Marion và Leo Kingship đang đứng trong bóng râm thâm thì bàn cãi gì đấy.

- Con sẽ đi – Marion nói, vẻ cương quyết.

- Có chuyện gì trở ngại à? – Hấn cười, đi đến gần hai cha con Kingship. Leo quay lưng bỏ đi – Có chuyện gì thế, Marion? – Hấn lo lắng hỏi.

- Chẳng có chuyện gì cả. Em không được khỏe, nên ba em không muốn em đi theo – Mắt nàng nhìn những chiếc máy bay phía sau hấn.

- Thần kinh cô dâu căng thẳng? – Hấn bông đùa.

- Không phải thế. Em không được khỏe, thế thôi.

- Ồ – Hấn thốt lên có vẻ hiểu biết.

Nàng và hấn đứng bên nhau không nói năng gì, nhìn hai người thợ máy đang lằng xằng đổ nhiên liệu vào máy bay. Rồi hấn đi về phía Leo. Hãy mặc xác Marion trong một ngày như hôm nay. Mọi chuyện tốt đẹp cả. Có lẽ cô ta giữ im lặng vì một sự thay đổi gì đó – Hấn nghĩ thầm.

- Bắt đầu khởi hành chưa bác? – Hấn hỏi.

- Vài phút nữa – Leo trả lời – Chúng ta đợi cậu Dettweiler.

- Ai thế, thưa bác?

- Dettweiler. Bố cậu ta ở trong ban giám đốc.

Khoảng vài phút sau, một thanh niên tóc màu nâu, mặc áo ngoài màu xám tro từ phía nhà để máy bay thương mại tiến về phía họ. Anh ta có cái cằm dài, đôi lông mày rậm. Anh gật đầu chào Marion rồi đi đến bên Leo Kingship.

- Chào bác Kingship.

- Chào cậu Dettweiler – Hai người bắt tay nhau – Tôi giới thiệu với cậu đây là con rể tương lai của tôi, Bud Corliss và đây là Dettweiler.

- Chào anh.

- Chào anh – Dettweiler nói, bắt tay Bud một cách niềm nở – Tôi rất mong được gặp anh. Vâng, đúng thế. Tôi rất mong được gặp anh.

“Hấn đóng kịch” – Bud chửi thầm – “Có lẽ hấn muốn lấy lòng lão Kingship đây”.

- Xong chưa, thưa ông? – Một người trong máy bay hỏi vọng ra.

- Xong rồi – Leo trả lời.

Marion tiến lên phía trước.

- Marion, ba thực sự muốn con không đi – Leo nói.

Nhưng nàng vẫn tiếp tục bước qua mặt ông bố, đi thẳng một mạch, leo lên cầu thang có ba bậc, bước vào máy bay. Leo Kingship nhún vai, lắc đầu. Dettweiler theo sau Marion.

- Đi trước đi, Bud – Leo nói.

Bud thong thả trèo lên thang, bước vào bên trong. Máy bay sáu chỗ ngồi, bên trong thân máy bay sơn màu xanh dịu. Hắn ngồi dãy ngồi dãy ghế cuối cùng phía bên tay phải, sau cánh máy bay. Marion ngồi trước hắn. Leo ngồi hàng đầu, cách Dettweiler một ghế.

Khi động cơ máy bay rú lên, Bud buộc dây nịt an toàn. “Đồ chó, giá như đừng có cái khuy nịt bằng đồng thì hay hơn”. Hắn lắc đầu mỉm cười. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy những người khách đang đứng chờ sau hàng rào chắn, và tự hỏi không biết họ có nhìn thấy hắn... không?

Máy bay bắt đầu chuyển mình về phía trước. Trên đường đi... “liệu lão Leo có đưa mình đến thăm lò nấu kim loại không, nếu lão ta vẫn còn nghi hoặc? Không bao giờ! Cái gì không bao giờ hả? Ừ, không bao giờ đâu! Hắn chồm người vỗ lên vai Marion, nhả mặt nhìn nàng, cười. Nàng mỉm cười đáp lại, rồi lại quay nhìn về cửa sổ, trông nàng có vẻ đau thật. Leo và Dettweiler đang nói chuyện thì thầm với nhau.

- Bao lâu sẽ đến, hả bác Leo? – Bud vui vẻ hỏi lớn.

Ông quay lại trả lời.

- Ba tiếng đồng hồ, nếu thuận gió.

Ông quay lại tiếp tục chuyện trò với Dettweiler.

Dẫu sao hắn cũng chẳng thích chuyện trò với ai cả. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ chỗ hắn ngồi, nhìn mặt đất lướt qua.

Đến gần sân bay, máy bay vòng chậm lại. Động cơ rú mạnh, tăng tốc...

Hắn nhìn trần trần ra ngoài cửa sổ, những ngón tay mơn man khuy nịt bằng đồng. Mình đang trên đang trên đường đến nhà máy kim loại... Lò nấu kim loại! Ôi chiếc đĩa thần! Nguồn gốc của sự giàu sang!

Tại sao mình lại sợ đi máy bay nhỉ? Lạy Chúa, thật khủng khiếp nếu mẹ mình đi theo!

Máy bay gầm lên, phóng vun vút về phía trước. Hắn là người đầu tiên nhận ra nhà máy nấu kim loại, một khoảnh nho nhỏ, cân xứng, đen sẫm trên nền tuyết trắng xóa, trông giống như một thanh sắt bắc ngang qua đường ray ở xa tít mù phía dưới kia. “Kìa, kìa”. Hắn nghe giọng Leo Kingship vang lên, hơi thở của hắn phả vào mặt kính cửa sổ khiến nó mờ đục, hắn lấy tay chùi sạch.

Cánh máy bay che khuất thanh sắt đó. Hắn chờ đợi, nuốt nước miếng, nghe hai lỗ tai lùng bùng, khó chịu. Máy bay đang giảm độ cao.

Nhà máy nấu kim loại lại hiện ra, lướt qua dưới cánh máy bay, có khoảng sáu hoặc bảy mái nhà nâu sậm thẳng tắp một hàng với những ống khói vươn cao lên bầu trời, những đường ray vòng vo bao quanh những căn nhà đó. Một chiếc tàu hàng đang chạy nhả những cột khói đen ngòm trong ánh mặt trời chói chang.

Hắn quay đầu nhìn lui, mắt dán chặt vào nhà máy nấu kim loại ở đằng sau đuôi máy bay. Những cánh đồng tuyết lấp loáng như chạy theo những ngôi nhà rải rác đây đó. Nhà máy kim loại khuất mất. Càng nhiều nhà cửa hơn, những con đường ngang dọc giữa những dãy nhà. Lại nhưng nhúc nhua cửa, đường sá chẳng chịt đan lại với nhau...

Máy bay nghiêng nghiêng đôi cánh, bay vòng lại. Mặt đất lơ mơ, rõ dần và đường băng hiện ra trước mắt. Máy bay hạ xóc lên, khuy thắt lưng hích vào bụng hắn. tiếng động cơ nhỏ dần rồi tắt hẳn. Hắn thở ra nhẹ nhõm.

Khi họ bước ra khỏi máy bay, một chiếc xe bóng nhoáng đã đợi bên dưới. Hấn ngồi bên cạnh Dettweiler. Chồm người về đằng trước, hấn đưa mắt qua vai bác tài nhìn quang cảnh. Con đường phố chính thẳng tắp dẫn đến một ngọn đồi trắng trắng tận chân trời. Từ nơi đó hấn có thể thấy những cột khói đen sì uốn khúc bay lên không, trông giống như những ngón tay mờ của một bàn tay thiên tài nào đó.

Con đường chính bây giờ lại là một xa lộ hai chiều băng qua giữa những cách đồng tuyết trắng, rồi trở thành một con đường trải nhựa ôm quanh lấy chân đồi, chạy ngoằn ngoèo lên đồi song song với những đường ray. Một con tàu đang trườn mình chậm chậm, một chiếc nữa, một chiếc nữa... nối đuôi nhau. Toa tàu nào cũng chở đầy hàng, phần lớn là kim loại.

Trước mặt họ là nhà máy nấu kim loại sừng sững vút lên. Lối cấu trúc của nó trông giống như một kim tự tháp. Xe ngừng trước một ngôi nhà thấp xây bằng gạch. Một người đàn ông tóc bạc, mặc áo quần sẫm màu đang đứng mỉm cười chào đón họ ở ngưỡng cửa.

Hấn không nhớ là hấn đang ăn, vì hấn chẳng còn bụng dạ đâu để ăn nữa. Hấn cứ mãi mê đưa mắt ra ngoài cửa sổ nhìn về những ngôi nhà đang vang ra tiếng máy chạy rì rầm hòa lẫn với những âm thanh chát chúa của hàng tấn kim loại đang được chuyển vào lò. Hấn mong bữa ăn mau chấm dứt. Hấn nhìn xuống đĩa. Gà nấu đậu. Hấn ăn vội vàng và thậm mong mọi người đều ăn như hấn.

Otto, người đàn ông tóc bạc, ăn mặc chỉnh tề lúa nẩy, là giám đốc nhà máy. Sau khi Leo Kingship giới thiệu Otto với mọi người, Otto hướng dẫn họ vào gian phòng dùng để hội họp. Ông xin lỗi trước về những thiếu sót ở nhà máy, như là khăn bàn không được sạch sẽ, thức ăn nguội lạnh, rượu không ngon lắm... Otto vừa nói vừa cười:

- Làm sao so sánh được với New York.

- Anh Bud Corliss ơi! – Hấn nhìn lên, Dettweiler đang mỉm cười nhìn hấn, nói – Anh cẩn thận nhé. Tôi vừa ăn nhầm phải miếng xương đấy.

Bud liếc nhìn đĩa thức ăn của mình gần sạch nhẵn, rồi cười với Dettweiler.

- Tôi quá nôn nóng muốn đi xem lò nấu chảy – Hấn biện bạch.

- Chúng tôi thì không – Dettweiler nói, nụ cười vẫn giữ trên môi.

- Cậu ăn nhầm xương, hả cậu Dettweiler? – Otto lo lắng hỏi – Cái bà này thật... Tôi đã bảo rồi. Các vị khách làm sao cắt gà từng miếng được!

Sau bữa ăn, họ rời căn nhà gạch, và đi qua cái sân trải nhựa dẫn đến những căn nhà đặt lò nấu chảy. Hấn đi thong thả. Một số người không khoác áo ngoài, vội vã đi phía trước, nhưng hấn cứ đứng đĩnh theo sau. Hấn đưa mắt nhìn con tàu chở quặng vừa khuất sau bức tường bằng thép ở cánh trái những ngôi nhà. Phía bên phải, một chiếc tàu đang được cất hàng lên; những cầu trục chuyển động vào các toa tàu, những tấm đồng vuông vắn như những tảng lửa, mỗi tấm nặng đến hàng tấn. Đúng là trái tim của đất nước! Hấn giương đôi mắt nhìn các khối nâu sẫm, khổng lồ càng lúc càng cao ngất lên bầu trời – Trái tim vĩ đại của nền công nghiệp Mỹ quốc hút lấy những dòng máu dơ bẩn, và phun ra những dòng máu tươi tốt! Minh đang đứng sát kề trái tim đó, mình sẽ chia sẻ những quyền lực với nó.

Những người kia đã biến mất trong ô cửa dưới chân tháp bằng thép khổng lồ. Giờ chỉ còn Otto đang đứng trong ô cửa mỉm cười, vẫy tay ra hiệu. Hấn rảo bước nhanh hơn, giống như một người tình đang đi đến nơi hò hẹn đã mong chờ từ lâu. Một thành công đáng được tưởng thưởng! Phải có một buổi ra mắt âm ỉ mới được! Hấn miên man với những ý nghĩ. Phải phô trương để bù lại những khắc khoải lâu nay!

Tiếng còi hụ lên the thé.

- Cám ơn. Muschas Gracia. (Cám ơn nhiều).

Hấn đi vào vùng bóng tối của ô cửa. Cánh cửa khép lại sau lưng hấn.

Tiếng còi lại hụ lên the thé, nghe như tiếng chim trong khu rừng già.

13. Chương 13

- Trong mỗi lò có tất cả sáu đáy chồng chất lên nhau – Otto thuyết minh – Người ta bỏ quặng từ trên chóp lò. Quặng được chuyển xuống đều đặn từ đáy lò này sang đáy lò khác nhờ một hệ thống trục quay đặt ở chính giữa. Công việc nung đỏ sẽ loại chất lưu huỳnh thừa ra khỏi quặng...

Hắn nghe một cách chăm chú, gục gặc đầu mãi. Hắn quay nhìn những người kia để biểu lộ lòng khâm phục của mình nhưng chỉ có Marion đứng cạnh hắn, nét mặt lạnh như tiền như từ sáng đến giờ vẫn vậy. Leo Kingship và Dettweiler đi đâu mất.

- Ba em và Dettweiler đi đâu thế? – Hắn hỏi nàng.

- Em không biết. Ba nói là muốn chỉ cho anh ta xem cái gì đó.

- Thế à?

Hắn lại quay nhìn những lò nung, lòng thắc mắc: “Lão Leo muốn cho thằng Dettweiler xem cái gì nhỉ?”.

- À... có bao nhiêu?

- Bao nhiêu lò ư? – Otto nói sặc sụa trong chiếc khăn tay đang che miệng – Năm mươi bốn cái tất cả.

- Năm mươi bốn! Chúa ơi! Một ngày người ta phải nấu bao nhiêu quặng? – Hắn hỏi, ngạc nhiên.

Ồi quá kỳ diệu! Hắn, trong suốt cả cuộc đời, chưa bao giờ để tâm đến bất cứ điều gì như thế. Hắn hỏi liên miên và Otto, trước vẻ rối rít của hắn, giải thích cặn kẽ từng câu hỏi của hắn. Hai người mãi mê nói chuyện, quên rằng Marion đang leo đèo theo sau.

Trong gian nhà khác còn có nhiều lò hơn.

- Đó là những lò phản xạ – Otto giải thích – Quặng từ lò nung chảy ra có khoảng 10% đồng. Ở lò này, quặng sẽ tan chảy, những khoáng chất nhẹ hơn sẽ trôi đi gọi là xỉ. Thứ 7 còn lại là sắt và đồng – gọi là sản phẩm thô, có 40% đồng.

- Đốt bằng nhiên liệu gì?

- Than nghiền. Nhiệt lượng thải ra dùng để chạy máy. Và kia là lò chuyển. Đó là bộ phận kỳ diệu nhất trong quá trình nấu chảy quặng.

Hắn chúm môi huýt nho nhỏ, vẻ thán phục. Otto nói:

- hùng vĩ quá hả cậu?

- Không tưởng tượng được!

Hắn nhìn những lò chuyển đang hoạt động. Có tiếng cửa đóng sau lưng, hắn quay lại. Leo Kingship đang đứng bên cạnh Marion, và Dettweiler đứng dựa người vào cái thang bên cạnh cửa. Hắn nghe Leo hỏi Marion:

- Có chuyện gì vậy con?

Không khí nóng hừng hực phía trên nồi nấu kim loại rung rung như những miếng giấy kính đang vỡ ra.

- Chuyện gì, ba? – Marion hỏi lại.

- Trông con có vẻ xanh xao quá – Leo nói.

Bud xoa xoa người lại. Marion có xanh xao gì đâu, trông nàng cũng như mọi ngày.

- Con vẫn khỏe ba à – Hắn nghe nàng trả lời.

- Không, trông con yếu lắm – Leo nói và Dettweiler gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Có lẽ vì oi bức quá cũng nên.

- Vì khói đầy – Leo nói – Một vài người không chịu được khói. Ông Otto này, sao ông không đưa con gái tôi trở lại phòng hành chính. Vài phút nữa chúng tôi sẽ đến đó.

- Con nói thật đấy – Marion nói lộ vẻ mệt mỏi – Con cảm thấy...
- Đừng cãi lời ba – Leo nói nghiêm khắc – Ba sẽ đến với con ngay.
- Nhưng... - Nàng do dự một lúc, vẻ bối rối, rồi nhún vai quay đi ra cửa. Dettweiler mở cửa cho nàng.

Otto đi theo Marion, đến ô cửa, ông dừng lại, quay lui nói với Leo Kingship:

- Tôi nghĩ ông nên chỉ cho cậu Bud xem chúng ta đổ khuôn anốt – Ông nhìn sang Bud – hùng vĩ lắm, cậu Bud à. – nói xong, ông đi ra. Dettweiler khép cửa lại.
- Anốt là gì, thưa bác? – Bud hỏi.
- Đó là những tấm người ta đang chất lên tàu ở phía bên ngoài đó – Leo trả lời. Bud nhận thấy giọng nói của Leo có vẻ gì khác lạ, hồ hững như là ông đang có điều gì suy nghĩ – Họ cho tàu chở đến nhà máy tinh chế ở New Jersey.

Hắn hướng nhìn lò chuyển phía bên trái. Cần trục đang cẩu cái nồi đồng lên khỏi mặt đất. Những sợi dây cáp căng ra như những dây thần kinh đang căng thẳng trong đầu hắn. Leo nói từ phía sau lưng hắn:

- Otto đã đưa anh lên lối đi men cầu chưa?
- Dạ chưa – Bud nói.
- Anh cần được nhìn tường tận và bao quát hơn. Anh có muốn lên trên đó không?
- Chúng ta có thì giờ không hả bác?

Leo gật đầu. Dettweiler đang dựa lưng vào thang, vội bước sang một bên.

- Anh lên trước đi – Anh nói với Bud và mỉm cười với hắn.

Bud đi đến thang. Hắn cầm lấy thành thang, ngược mắt nhìn lên trên. Những thanh thang giống như những đinh kẹp cỡ lớn, san sát vào nhau dẫn lên bức tường nâu đậm. Hắn bắt đầu trèo lên. Mặt thanh thang hâm hấp nóng, nhẵn láng. Hắn trèo chậm chậm, đều đặn, mắt nhìn bức tường trước mặt. Hắn cố hình dung ra quang cảnh mà lối đi men sẽ mở ra trước mắt hắn – quang cảnh của một nền công nghiệp vĩ đại...

Hắn nhô người lên khỏi thang qua khung cửa hình chữ U và bước lên sàn bằng kim loại của lối đi men. Tiếng gầm thét của các cỗ máy đã chìm ở tận dưới kia, nhưng hơi nóng vẫn phả ra oi bức và hơi đồng bay nồng nặc hơn. Lối đi rất hẹp, tay vịn là những sợi dây xích căng ra giữa những trụ bằng sắt, chạy thẳng đến nửa đường, tại đây một vách bằng thép ngăn đôi hai bên.

Hắn chăm chú quan sát phía bên trái của lối đi men, tay để trên trụ sắt cao đến ngang hông. Hắn nhìn xuống những máy chuyển và công nhân đang chạy lăng xăng giữa các máy ấy.

Hắn nhìn sang chỗ khác. Phía bên phải cách dưới kia hai mươi feet và cách phía ngoài của lối đi men khoảng mười feet, treo lơ lửng một nồi nấu đồng, những sợi dây cáp căng thẳng xuống tận dưới nhà, một chất lỏng xanh lè sóng sánh ở trong nồi, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt.

Hắn chậm chậm theo lối đi men, tay trái rà trên sợi xích. Hắn đi hơi xa cái nồi để tránh hơi nóng. Hắn nghe tiếng bước chân của Leo và Dettweiler ở phía sau. Hắn nhìn những sợi dây cáp đang căng ra để giữa cái nồi. Có bao nhiêu đồng trong nồi? Có bao nhiêu tấn nhỉ? Trị giá bao nhiêu? Một ngàn? Hai ngàn? Ba ngàn... Mười ngàn?

Hắn đi đến gần bức vách bằng thép. Hắn thấy lối đi men chưa phải đã dứt ở đây mà còn chia ra hai bên như hình chữ T. Nồi nấu đồng khuất bên kia vách chắn. Hắn đi qua phía trái hình chữ T. Ba sợi dây xích chắn lại ở cuối đường. Hắn đặt tay trái lên một trụ sắt ở góc và tay phải trên vách chắn hâm hấp nóng. Hắn nhoài người ra trước một chút, đưa mắt nhìn quanh.

- Họ chuyển nồi đi đâu thế? – Hắn hét lớn hỏi.

Leo ở phía sau hắn trả lời:

- Đưa về lò lọc. Sau đó đổ vào khuôn.

Bud quay người lại. Leo Kingship và Dettweiler vai sát vai đứng nhìn hắn, chặn lối. Hắn vỗ vào vách thép hỏi:

- Sau đây là cái gì?

- Cũng là lò tinh lọc. Hỏi gì nữa không?

Hắn lắc đầu, thấy bối rối vì vẻ cau có của Leo và Dettweiler.

- Tôi sẽ giao cho anh một lò – Leo nói chậm rãi, hai con mắt xanh lè như hai hòn bi sau cặp kính – Làm cách nào mà bạn buộc được Dorothy viết lá thư tuyệt mạng.

14. Chương 14

Leo và Dettweiler trừng trừng nhìn hắn. Tiếng ầm ầm của lò nung ủa lên, bàn tay phải của hắn trượt khỏi vách chắn, đầu trụ sắt ẩm ướt dưới bàn tay trái, sàn lối đi men... nhưng sàn không còn bằng phẳng nữa mà nó đang đong đưa, chao đảo dưới đôi chân hắn, bởi vì đôi chân hắn đang run bần bật.

- Lạy Chúa! Các người... - Hắn mở miệng nói nhưng giọng nghẹn lại. Hắn há mồm hít mạnh vào – Các người... nói cái gì?

- Đang nói về Dorothy – Dettweiler trả lời, giọng khô khốc, lạnh lùng – Mà bạn muốn cưới Dorothy. Chỉ vì tiền thôi. Nhưng mà đã làm Dorothy mang thai. Mà bạn biết mà không thể nhận được một đồng xu teng nào cả nên mà đã giết nàng.

Hắn lắc đầu phản đối một cách lúng túng:

- Không, tôi không giết, tôi không giết – Hắn gào lên – Dorothy tự tử! Nàng đã gửi lá thư cho Ellen. Bác biết điều ấy mà, bác Leo?

- Mà đã đánh lừa để con gái tao viết lá thư đó.

- Làm sao... làm sao tôi có thể làm như vậy được? Tôi không điên hay sao mà lại làm như thế?

- Chính mà có nhiệm vụ phải nói cho chúng tao nghe việc ấy? – Dettweiler nói.

- Tôi quen nàng sơ sơ thôi.

- Mà không hề quen Dorothy. Chính mà đã nói với Marion như vậy – Leo bắt bẻ.

- Đúng. Tôi không quen Dorothy.

- Mà vừa nói là quen sơ sơ kia mà!

- Tôi không biết!

Leo nắm tay lại:

- Mà đã yêu cầu gửi những ấn phẩm của công ty... cho mà vào ngày 19.2.19...

Bud nhìn sững, tay bấu chặt vào vách chắn.

- Ấn phẩm nào? – Đó chỉ là tiếng thì thào. Hắn phải lặp lại câu hỏi – Ấn phẩm nào?

- Những quyển sách tao đã tìm thấy trong chiếc hộp sắt tại nhà máy ở Menasset – Dettweiler vạch mặt hắn.

Lối đi men lún xuống khủng khiếp. Hộp sắt! Chúa ơi! Mình gặp nguy rồi! Trời ơi! Những quyển sách và mẫu giấy ghi chú về những sở thích của Marion! Thôi rồi!

- Mà là ai? – Hắn hỏi Dettweiler, giọng hận thù – Tại sao ở đâu mà cũng vác mặt đến để xía vào chuyện của người khác?

- Bước lui lại! – Dettweiler cảnh cáo. Hấn chỉ mới nhích lên trước một bước, vội lui lại ngay. Hấn bấu vào mép vách chắn chặt hơn.

- Mày là ai? – Hấn gào to, phẫn nộ.

- Gordon Gant!

Gant! Thằng chó đẻ giới thiệu chương trình trên đài truyền thanh, cái thằng đã liên tục công kích Sở cảnh sát. Làm sao cái thằng khốn kiếp này...

- Tao quen Ellen. Tao đã gặp nàng vài ngày trước khi mày giết nàng.

- Tôi... - Hấn cảm thấy mồ hôi tuôn đầm dề – Đồ điên! – Hấn hét to – Mày là thằng điên. Tao đã giết ai chứ? – Hấn nói với Leo, giọng van vãn – Bác nghe lời hấn sao? Bác cũng điên luôn rồi. Tôi không hề giết ai cả.

Gant nói:

- Mày đã giết Dorothy, Powell và Ellen!

- Và suýt chút nữa giết luôn Marion – Leo đau đớn khi nói – Khi nó nhìn thấy mẫu giấy ghi chéo của mày... Marion đã thấy mẫu giấy đó? Ôi Chúa ơi!

- Tôi không giết ai cả. Dorrie tự tử, còn Powell và Ellen bị tên trộm giết.

- Sao, mày Dorothy là Dorrie (*) à? – Gant hỏi.

- Tao... ai cũng gọi nàng như thế... Tao không giết ai. Tao chỉ giết mỗi một thằng Nhật, nhưng đó là thời gian trong quân đội.

- Thế tại sao đôi chân mày lại run như thế kia? – Gant nói giọng nhạo báng – Tại sao mồ hôi mày đầm đìa trên mặt dữ thế?

Hấn lau mặt. Phải bình tĩnh! Phải tự chủ Bud ơi! – Hấn tự nhủ thầm. Hấn hít một hơi thật mạnh vào lồng ngực. Từ từ, mình không được hồ đồ. Bình tĩnh. Bọn chúng không thể chứng minh được điều gì cả đâu, chưa có gì khùng khiếp lắm. Mình đừng sợ hãi. Bọn chúng chỉ mới có mẫu giấy đó thôi, và những quyển sách đó nữa. Ô kê. Nhưng bọn chúng không thể chứng minh về... Hấn lại hít mạnh một hơi nữa.

- Các người không thể trưng bằng chứng – Hấn ngoan cố – Bởi vì chẳng có gì để đưa ra. Cả hai người đều loạn óc cả – Hấn chùi tay vào quần – Ô kê, tôi có quen biết Dorrie. Hàng chục thằng nhãi khác cũng quen nàng. Nói cho cùng, tôi chạy đuổi theo đồng tiền đấy. Có điều luật nào cấm điều đó không? Đám cưới ngày thứ bảy đến sẽ hủy bỏ, được chưa? – Hấn vuốt chiếc áo vét cho thẳng nếp, những ngón tay vụng về lúnh quýnh! – Thà chịu sống trong cảnh nghèo nàn còn hơn là có một tên ba láp như ông làm bố vợ. Thôi, tránh ra để tôi đi. Chẳng thích thú gì mà đứng lải nhải với hai tên điên!

Cả hai người không nhúc nhích. Cả hai vai sát vai đứng cách hấn khoảng sáu feet.

- Tránh ra – Hấn hét lớn.

- Mày hãy thử cầm sợi dây xích phía sau lưng mày xem – Leo nói.

- Tránh ra, để tôi đi.

- Hãy nắm lấy sợi dây xích sau lưng mày! – Leo lặp lại.

Hấn nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Leo rồi từ từ quay người lại. Hấn không nắm lấy sợi xích, hấn chỉ nhìn nó. Đầu trụ sắt uốn cong hình chữ C và mắt xích đầu tiên gần long ra.

- Bọn tao đã lên đây khi Otto đưa mày đi xem nhà máy – Leo nói – Mày hãy đừng sợi dây xem.

Hấn đưa tay ra phía trước, nhẹ lướt trên sợi dây xích. Sợi dây đứt ra, đầu dây đập lên sàn kêu loảng xoảng rồi trượt ra ngoài, treo lủng lẳng trong không.

Nền xi măng ở phía dưới kia há mồm ra, nghiêng ngả...

- Cao chẳng thấm gì đâu so với Dorothy – Gant nói – Nhưng thế cũng vừa đủ.

Hắn quay lại đối mặt với Leo và Gant, một tay nắm lấy trụ sắt, một tay chống vào vách chắn, cố không nghĩ đến khoảng không dưới đôi chân hắn.

- Các người sẽ không ... dám – Hắn nghe giọng hắn run run.

- Bọn tao chưa đủ lý do sao? – Leo giận dữ – Mà đã sát hại hai đứa con gái của tao.

- Tôi không giết, bác Leo à. Tôi thề có trời đất chứng giám.

- Thế tại sao mày bỗng run lên như cây sậy và mồ hôi mày toát ra đầm đìa ngay giây phút tao nhắc đến Dorothy? Thế sao mày không nghĩ rằng đó chỉ là một sự đùa bỡn ngu xuẩn, và mày sẽ phản ứng lại như cách mà một người vô tội sẽ phản ứng?

- Bác Leo, tôi xin thề trên vong hồn của người cha đã chết của tôi.

Leo lạnh lùng nhìn hắn.

Hắn xoa xoa bàn tay trên trụ sắt. Nó trơn ướt vì mồ hôi.

- Các người sẽ không dám thực hiện... Các người không làm sao che giấu được đâu.

- Không được? – Leo gằn giọng – Mày tưởng chỉ có mày mới có thể vạch ra được một kế hoạch tinh vi sao? – Ông đưa tay chỉ cột sắt – Giọng kềm đã được bọc vải, sẽ không có dấu vết nào trên mắt xích. Một tai nạn, chỉ là một tai nạn khủng khiếp xảy ra. Sắt quá cũ, đã dầm mưa dãi nắng liên tục thì phải oằn xuống khi một người cao to chồm mình chống tay trên dây xích mắt vào đó. Một tai nạn kinh hoàng. Làm sao mày có thể phòng ngừa được sự việc như thế, phải không thằng giết người ranh ma kia? Hà, hà, chẳng ai nghe mày kêu cứu được đâu vì tiếng động như thế này. Mày vậy tay à? Mấy người dưới kia đang chú tâm vào công việc, chẳng ai có thì giờ đâu mà nhìn thấy mày vẫy tay với lại giờ tay. Cho dù họ có nhìn lên thì sương mù và khoảng cách như thế này cũng không thấy được gì đâu. Mày tấn công bọn tao à? Chỉ cần một cái đẩy tay là mày rồi đời – Leo dừng lại – Mày hãy nói xem, tại sao tao không thể che mắt mọi người được? Tại sao chứ?

Sau khi ngừng lại một lúc, ông nói tiếp:

- Chắc chắn là được. Nhưng tốt hơn là tao đừng phạm vào tội ác này. Giao mày cho cảnh sát là biện pháp hay nhất. – Ông nhìn đồng hồ tay – Tao cho mày ba phút, kể từ lúc này. Tao cần có một dữ kiện để thuyết phục quan tòa vì ông ta không thể vô cớ bắt mày được. Ông ta phải thấy tội ác của mày rành rành trên giấy trắng mực đen kia.

- Mày giấu khẩu súng ở đâu? – Gant hỏi.

Hai người đứng kề nhau, tay trái Leo giơ lên, nghiêng lại để nhìn mặt đồng hồ; Gant đứng chống nạnh.

- Bằng cách nào mày buộc Dorothy viết lá thư ấy? – Gant quắc mắt nhìn hắn.

Tay hắn vẫn tì mạnh vào vách chắn và trụ sắt đến nỗi bàn tay nhẹ trượt rít lên.

- Các người không đánh lừa được tôi đâu – Hắn nói – Đừng hòng dọa dẫm tôi để tôi phải nhận những việc mà tôi không hề nhúng tay vào.

Leo lắc đầu. Ông nhìn đồng hồ. Một khắc trôi qua.

- Hai phút mười ba giây – Leo nhắc.

Bud đảo người qua phía phải, chộp lấy trụ sắt, la to, gọi những người công nhân bên những lò chuyển.

- Cứu tôi với! Cứu! Cứu!

Hắn hết sức gào thét, cánh tay phải vẫy liên hồi, điên cuồng.

- Cứu tôi với!

Xa tít dưới kia, trong tiếng động ầm vang, người thợ nào cũng đang chúm mũi vào công việc đổ đồng vào lò, chẳng ai nghe tiếng kêu cứu của hắn. Hắn quay trở lại.

- Mày thấy rồi chứ? – Leo nhếch môi cười gằn.
- Các người đang giết một người vô tội! Các người sẽ phạm phải tội ác tày đình đó.
- Khẩu súng ở đâu? – Gant hỏi.
- Súng gì? Tao không có súng.
- Còn hai phút nữa – Leo đếm.

Bọn chúng gài bẫy mình. Chắc chắn bọn chúng đang tìm cách giăng bẫy mình. Hắn nhìn quanh tuyệt vọng. Trục chính của lối đi men, mái nhà, cần trục, cửa sổ. Chẳng có ai khác!

Hắn cố nhận định tình hình, liếc mắt nhìn phía bên phải một lần nữa. Lò chuyển đang trở mình hoạt động. Nồi nấu đã đầy ăm ắp, khói bốc lên nghi ngút, tiếng dây cáp kêu răng rắc nơi xe cần cẩu. Chiếc xe đang chạy từ từ đến gần phía dưới. Người tài xế ngồi bên trong xe. Anh ta có nghe mình kêu cứu không? Thử xem.

Chỉ cần đánh lừa bọn chúng, cầm chân bọn chúng cho đến khi chiếc xe đến gần hơn.

Cái nôi đang được trục lên...

- Một phút ba mươi giây – Leo gằn giọng nhấn mạnh.

Aùnh mắt hắn lia nhanh về phía Leo và Gant, bắt gặp tia nhìn chòng chọc của hai người. Hắn liếc nhìn về phía bên phải một cách thận trọng để họ không đoán ra được ý đồ của hắn. (Đúng, một kế hoạch! Ngay lúc này, vào thời điểm này, cũng phải có kế hoạch!). Cái nôi phía bên dưới đang treo lủng lẳng giữa sàn nhà và lối đi men, những sợi dây cáp rung rung lấp lánh trong hơi nóng ngùn ngụt. Chiếc xe trông giống như cái hộp đứng bất động, rồi từ từ chuyển động về đằng trước, mang theo cái nôi, càng lúc càng thấy to lớn hơn. Chậm quá! Chậm quá! Chúa ơi, nhanh lên một chút, bác tài ơi! Lạy Chúa.

Hắn quay nhìn hai người.

- Bọn tao không đùa giỡn đâu, Bud – Leo cảnh cáo.

Một phút nữa.

Hắn lại nhìn xuống. Chiếc xe đến gần hơn, gần hơn, gần hơn chút nữa. Hắn có thể nhìn thấy cái mũ an toàn màu xám của bác tài lấp ló sau cánh cửa kính.

- Ba mươi giây!

Trời ơi, thời gian sao mà nhanh thế.

- Nghe này – Hắn lên tiếng – Tôi sẽ nói với hai người... về chuyện Dorothy. Nàng...

Hắn bỏ lửng câu nói. Mắt hắn tròn tròn, có cái gì vừa thoáng hiện lên. Có ai đến. Ôi sung sướng quá, thoát nạn rồi!

- Cứu với! Cứu với! – Hắn la toáng lên, giọng thất thanh, tay quơ lia lịa – Ai đó? đến đây mau! Cứu, cứu!

Một bóng người thoát đi nhanh đến. Leo và Gant quay đầu lui nhìn qua vai.

Cám ơn Chúa, hãy đến nhanh, ai đó ơi! Hắn thấy bóng dáng một người đàn bà.

- Marion! – Hắn kêu lên mừng rỡ.
- Con lên đây làm gì... - Leo hét lớn – Đi, đi khỏi chỗ này mau, Marion. Hãy quay lui, xuống!

Marion hình như không nghe ông nói. Nàng vẫn xăm xăm đi về phía họ, khuôn mặt nàng bừng bừng đỏ và đôi mắt mở to nhìn qua đôi vai đang sát kề nhau của Leo và Gant. Bud có cảm giác là ánh mắt Marion nhìn xoáy vào khuôn mặt hắn rồi nhìn xuống chân hắn. Đôi chân hắn lại bắt đầu run lên bần bật... Giá mình có khẩu súng...

- Marion – Hắn van vãn – Em hãy ngăn họ lại. Họ điên rồi. Họ đang tìm cách giết anh. Ngăn họ lại. Họ sẽ nghe lời em. Anh sẽ giải thích về mẫu giấy ấy sau. Anh sẽ giải thích mọi chuyện. Anh thề sẽ không nói dối...

Nàng vẫn nhìn hắn chòng chọc. Cuối cùng nàng nói:

- Cũng giống như anh đã giải thích vì sao không nói cho tôi biết chuyện học hành của anh ở đại học Stoddard chứ gì?

- Anh yêu em. Thề có trời đất biết. Lúc đầu anh nghĩ đến tiền bạc thật, nhưng sau đấy quả thật anh yêu em, Marion à. Em biết anh không nói dối điều đó.

- Làm sao tôi biết được.

- Anh xin thề.

- Anh đã thề biết bao nhiêu lần rồi – Những ngón tay nàng vươn qua vai hai người đàn ông, những ngón tay thon dài, trắng muốt, móng tay sơn đỏ, chúng như sắp sửa xô đẩy...

- Marion, anh van em. Đừng em...

Những ngón tay ấn mạnh ra trước vai áo, đẩy...

Bỗng nhiên hấn thoáng nghĩ được mùi hăng hắc của lò nung kèm theo tiếng rầm rầm chuyển động. Một luồng hơi nóng bốc lên bên cạnh phía sườn phải của hấn. chiếc xe cần cẩu! Qua kính trước xe, hấn nhìn thấy cái mũ an toàn màu xám.

- Ê, anh ơi – Gân cổ hấn phồng lên – Bác tài ơi, cứu tôi với, cứu tôi với bác tài ơi!

Hơi nóng từ cái nồi ngùn ngụt phả lên làm nóng ran ngực hấn.

- Cứu, cứu! Anh ngồi trong xe ơi – Cái mũ xám đó chẳng hề ngăn lên nhìn một giây. – Đồ điếc, thằng khốn kiếp điếc rồi. Cứu, cứu – Hấn gào thét điên cuồng, nhưng vô ích!

Hấn quay lại tránh hơi nóng đang tấp vào mặt, kêu thét tuyệt vọng.

Leo nói:

- Đây là chỗ náo nhiệt nhất, mày không làm gì được đâu – Vừa nói ông vừa tiến lên một bước. Gant đi sát bên cạnh ông và Marion theo sau.

- Này – Hấn nói giọng cầu khẩn. Tay trái chống mạnh vào vách chắn – Hãy...

Hấn nhìn sững những khuôn mặt như mang mặt nạ ngoại trừ những con mắt rực lửa.

Họ bước đến gần hơn.

Lối đi men lún xuống, nhún nhảy như cái mền đang bị lay động. Hơi nóng hừng hực bên sườn phải đang tỏa rộng ra sau lưng hấn. Bọn chúng làm thiệt. Bọn chúng không nói đùa. Chúng sắp giết mình. Cả người hấn ướt đầm đìa.

- Tôi sẽ nói – Hấn kêu lên – Tôi sẽ nói. Dorothy tưởng là nàng đang dịch một bài tiếng Tây Ban Nha. Tôi viết lá thư bằng tiếng Tây Ban Nha, rồi nhờ nàng dịch dùm – Giọng hấn lạc hấn đi và đứt luôn.

Chuyện gì xảy ra với bọn chúng vậy? Khuôn mặt của chúng, cái vẻ tro tro như mặt nạ biến mất, đã trở thành nổi bằng hoàng, kinh tởm và cả ba đang nhìn xuống...

Hấn cũng nhìn xuống. Phía trước quần hấn ướt sũng và chất gì cồm cộm lầy nhầy đang chảy dài dọc xuống ống quần trái của hấn. Trời! Tên Nhật... tên Nhật đã bị hấn giết – Tên Nhật cũng đã run rẩy, cũng đã lú lo van xin, cái quần cũng ướt sũng, bốc mùi hôi thối, bắn thiu – hấn cũng thế! “Mình đẩy ư”. Hãy nhìn nét mặt bọn chúng thì biết. Không! Hấn kêu thét lên, đưa hai tay che lấy mặt, nhưng những khuôn mặt kia vẫn sờ sờ trước mặt hấn. Không! Tao không giống như tên Nhật! Hấn xoay nhanh người lẩn tránh, chân hấn trượt trên vũng nước, loạn choạng. Hai tay hấn buông xuống, chấp chới trong không. Hơi nóng tấp vào mặt hấn. Hấn rơi, rơi, chới với... Hấn thấy một chiếc đĩa xanh lè dưới mặt hấn. Có vật gì cứng quắc vào tay hấn. những sợi dây cáp! Cả người hấn xoay tít, những mảnh áo bị xé toạc ra mắc tòn ten trên những sợi dây cáp, thịt da tới tả, máu chảy từng dòng từ bàn tay, cánh tay, chân cẳng, cả người hấn toàn máu là máu. Hấn nghe như có tiếng hét kinh hoàng của Dorothy, tiếng rú ngất ngoải của Ellen với viên đạn đầu tiên mà

chưa chết, và hắn nghe cả tiếng la hét hãi hùng của chính hắn nữa. Hắn không sao ngăn được những tiếng kêu la. Hắn gào, khóc. Tại sao mình kêu gào? Mình mà cũng kêu gào ư?

Những giọt nước xanh xanh trong nỗi bồn chồn tung tóe. Mắt nổi sủi bọt, sôi sùng sục. Chiếc xe vẫn từ từ chạy trên đường băng, treo cái nỗi lửng lơ ngun ngút khói ở trên không.

15. Chương 15

Trong máy bay, Marion và Gant ngồi hai bên lối đi, trầm lặng, bất động.

Marion lấy khăn tay chấm mắt. Gant quay sang nhìn, mặt anh trắng bệch.

- Chúng tôi chỉ muốn hắn thú nhận tội - Gant nói chống đỡ - Chúng tôi không có ý định giết hắn. chỉ làm mọi cách để hắn tự thú. Thế thôi. Hắn xoay người như thể để làm gì?

Marion như thể không nghe Gant nói. Nàng thều thào yếu ớt đến nỗi gần như không nghe được.

- Đừng...

Gant nhìn khuôn mặt âu sầu, đón đau của Marion.

- Cô khóc đấy à? - Anh hỏi nhỏ nhẹ.

Nàng nhìn chiếc khăn trên tay, khăn ướt đầm nước mắt. Nàng cuộn khăn lại, quay nhìn cửa sổ bên phía nàng. Nàng nói nhỏ nhỏ:

- Không phải khóc cho hắn.

Họ đến nhà. Người quản gia cầm áo ngoài cho Marion, Gant vẫn giữ lấy áo của mình.

- Bà Corliss đang ở trong phòng khách - Người quản gia nói.

- Chúa ơi! - Marion than thầm.

Hai người đi vào phòng khách. Trong ánh nắng xế chiều, bà Corliss đứng bên cạnh tủ trưng bày đồ cổ, ngắm nghía một chiếc bình cổ. Bà đặt bình xuống, quay lui nhìn Marion và Gant.

- Sao về sớm thế? - Bà tươi cười chào - Các con vui... - Bà bỏ lửng câu nói, neho mắt nhìn Gant - Ồ xin lỗi, tôi tưởng cậu là...

Bà đi ngang qua phòng, nhìn về phía hành lang vắng lặng.

Bà đưa mắt nhìn Marion, đôi lông mày nhướng lên, mỉm cười hỏi:

- BUD đâu?

Giờ đây

Lời yêu thương là lạc thú

Nhưng chia tay là nỗi buồn đau

Và một người tình giả dối

Còn tệ bạc hơn tên trộm vặt...

Tên trộm sẽ cưỡng bức bạn

Tước đoạt những gì bạn có

Nhưng một người tình lừa đảo

Sẽ đưa bạn đến nắm mồ...

(Trên đỉnh Smoky cần cỗi, 1951

Folkways Music Publisher – New York)

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-hon-cua-tu-than-iii>